

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Cord Sister

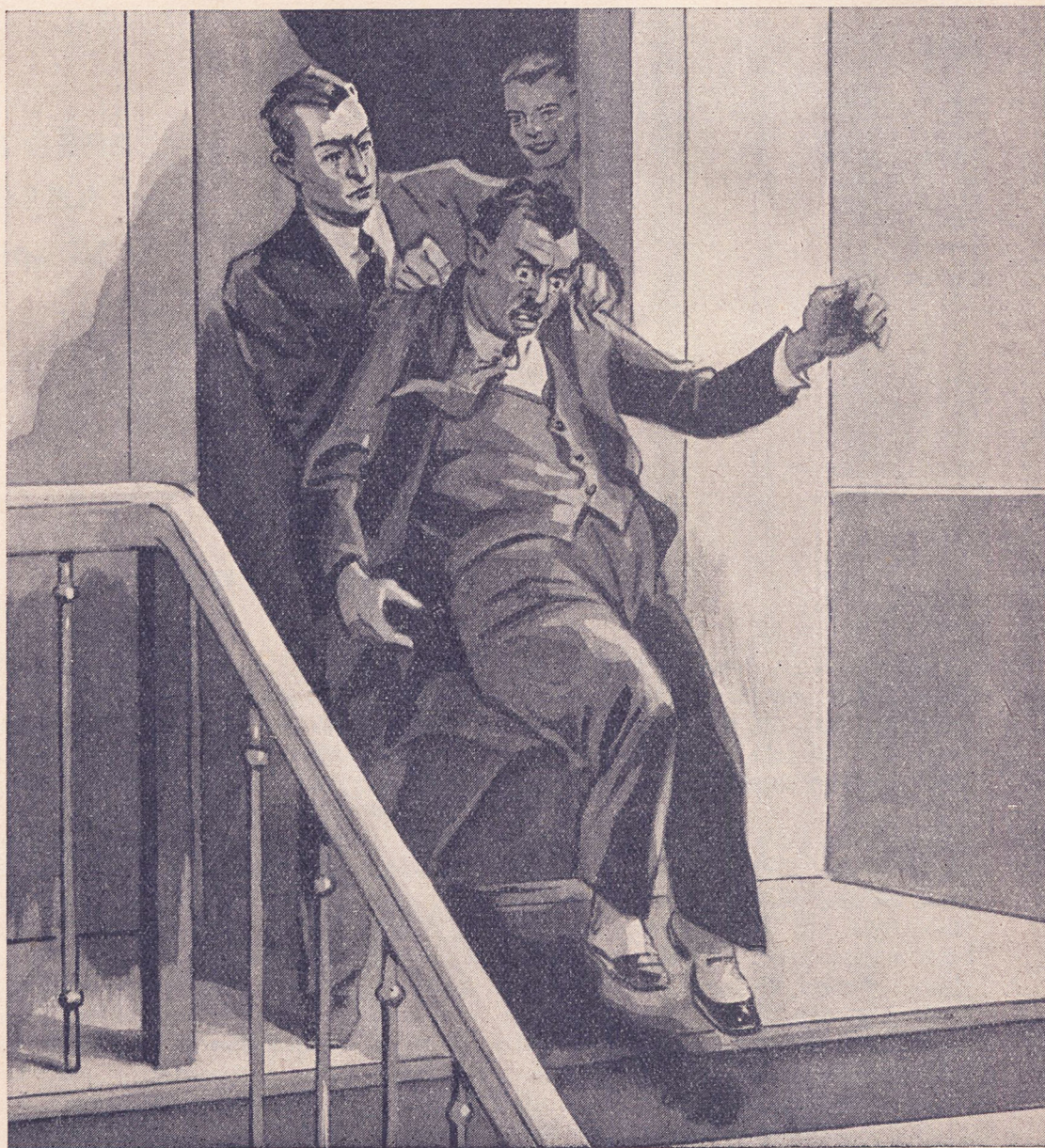
genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE IVOREN „MASCOTTE”

20 cent

No. 1189

Goldstein werd als het ware de deur uitgeworpen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De ivoren Mascotte

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

EEN KRANTENBERICHT.

Op een zoelen Augustusavond zaten Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand in de bibliotheek van het huis in de Cromwellstreet, dat de schatrijke lord reeds sedert verscheidene jaren bezat en waar hij geregeld woonde.

Wanneer wij zeggen geregeld, bedoelen wij daarmee niet, dat in dit huis zijn verblijf onafgebroken gevestigd was. Verre van daar. Lord Aberdeen was soms dagen, soms wel weken achtereen afwezig, ja, het was wel gebeurd, dat hij een vol half jaar niet in zijn woning kwam en elders toefde.

Zij, die den rijken, eenigszins zonderlingen filantroop van nabij kenden, wisten dan te vertellen, dat hij naar een zijner landgoederen was vertrokken, maar ofschoon dit heel goed waar

kon zijn, daar de lord in Kent, in Wales en in Schotland fraaie buitenverblijven bezat, was toch nooit iemand in staat op een gegeven oogenblik te zeggen, waar hij zich bevond, omdat hij dit nog nooit aan iemand medegedeeld had.

Hij kwam en ging naar het hem goed dacht. Hij was rijk en onafhankelijk, ongehuwd, scheen geen bloedverwanten te hebben en had zich blijkbaar het spreekwoord, dat zegt, dat hij, die absoluut vrij wil zijn, zelfs geen kanarievogel moet houden, goed ingeprent, want wanneer hij voor korten of langen tijd vertrok, behoefde hij alleen zijn ouden kamerdienaar met verlof te zenden om vervolgens de huisdeur dicht te trekken; daarmee waren alle voorbereidende maatregelen getroffen.

Zijn secretaris, die in den loop der jaren ook zijn vriend was geworden, scheen eveneens geheel onafhankelijk te zijn. Hij was Lord Aberdeen's factotum en altijd zag men hen samen.

Het huishouden van Lord Aberdeen was zeer eenvoudig, zoodat geen groot dienstpersoneel noodig was. Behalve zijn oude kamerdienaar Gaston, was onafscheidelijk aan hem verbonden een soort reus, goedaardig van nature, maar reusachtig sterk en bereid om voor zijn meester door het vuur te gaan. Deze man, Henderson genaamd, was overal voor te gebruiken, maar men had hem in het bijzonder de zorg voor de talrijke automobielen opgedragen, die hij even goed onderhield als hij ze bestuurde.

Maar Henderson kon nog méér (hetgeen hij echter nimmer zou doen, want volgens zijn eigen verklaring, zou hij zich liever de tong uit den mond laten rukken, dan iets te vertellen dat een ander niet aanging), als hij had willen praten, dan had hij zich kunnen laten verstaan op zijn kennis van mechanica, die hem uitstekend te pas kwam bij de verschillende werkzaamheden, die hij voor zijn meester moest verrichten en bij het hanteeren en besturen van allerlei machines, door zijn meester uitgevonden en zelfs vaak geheel met eigen handen gemaakt. Hij had kunnen vertellen van het besturen van vliegmachines, van snelvarende motorbooten, van het bedienen van duikbooten enz., te veel om op te noemen.

Wat Lord Aberdeen dan voor een persoonlijkheid was? Dat is niet te zeggen. Hij wist het misschien zelf niet en men kon hem nog het beste aanduiden met den naam: de Grootte Onbekende.

Want deze lord van ouden adel, wiens geslachtswapen tot in de veertiende eeuw oplom, was ook John Raffles, de Gentleman-Inbreker, die soms den naam van graaf Palmhurst aannam of, zooals Charles Brand hem noemde, Lord Edward Lister.

Zij, die mochten denken uit hoofde van dit dubbele leven, dat de lord leedde, laag op hem te mogen neerzien, zouden zich sterk vergissen. De Gentleman-Inbreker verdiende dezen bijnaam ten volle, want wel was hij de volleerde inbreker, voor wien geen slot bestond, hoe ingewikkeld ook, of hij maakte het open, maar nog méér en vóór alles bleef hij de gentleman, die geen slot zou forceeren van eerlijke lieden en zich geen geld zou toeëigenen, dan alleen wanneer hij absoluut zeker wist, dat het op oneerlijke wijze was verkregen.

Door dezen eigenaardigen stand van zaken was John Raffles de vijand van de politie, doch haar vriend tevens en het zou moeilijk geweest

zijn te zeggen wat hij méér had gedaan: de politie geholpen of om den tuin geleid.

Scotland Yard kende en vreesde den man John Raffles, maar zij kende ook een zekeren Lord William Aberdeen, die door haar werd vereerd. Zij had er echter geen flauw besef van, dat beiden één en denzelfden persoon waren en wanneer haar dit door één of ander bedektelijk te verstaan was gegeven, had deze berichtgever groote kans geloopt als een gevaarlijk krankzinnige te worden opgesloten.

Maar zooals wij reeds gezegd hebben, zou niemand zoo iets zeggen, om de eenvoudige reden, dat het aan niemand bekend was behalve aan Charles Brand en die zou, evenals Henderson, zich liever in stukken laten scheuren, dan dit geheim verraden.

Raffles en Brand zaten stil te lezen. Door de wijd openstaande ramen van dit fraaie, met donker Slavonisch eikenhout betimmerde kamer, waarvan de wanden bijna geheel door fraaie boekenkasten werden ingenomen, kwam bloemengeur de kamer binnen. Het was bladstil en in de toenemende schemering zou niemand vermoed hebben, dat deze beide deftige heeren, die zich in hun gebloemde zijden kamerjassen zoo gemakkelijk hadden gemaakt en een zoo evenwichtig geheel vormden met den vredigen avondstond, straks de dolzinnige avonturiers zouden worden, zooals zij reeds zoo vaak waren geweest.

Zoover was het echter nog niet en vooralsnog zaten de beide vrienden kalm te lezen en te rooken.

Op een gegeven oogenblik liet Raffles de krant, waarin hij gelezen had, zakken en keek nadenkend naar het gelend gebladerte in den tuin.

Eindelijk hief hij het hoofd op, blies een groote rookwolk uit, die de kamer met fijne havangeuren vervulde en sprak zijn vriend aan.

— Zeg, Charles, is het jou opgevallen, dat er den laatsten tijd meer misdaden zijn gepleegd dan gewoonlijk?

Brand dacht eenige oogenblikken na en antwoordde toen:

— Nu je het me vraagt, Edward, ja, nu herinner ik me wel den laatsten tijd bijna elken avond gelezen te hebben, dat er hier of daar een groote diefstal plaats had. Ik herinner het me dáárom, omdat er telkens één of meer slachtoffers bij vielen. Het schijnen erg roekelooze bandieten te zijn, die aan een menschenleven al heel weinig waarde toekennen.

— Zoo, dus is het jou toch opgevallen. Nu, ik moet zeggen, dat het mij ontgaan was, maar volgens de krant neemt hun optreden onrustbarende afmetingen aan. Gepasseerden nacht

zijn er twee inbraken gepleegd, waarbij wederom van het mes gebruik gemaakt is. Er wordt zelfs in het hoofdartikel van gesproken. Als het je interesseert, zal ik het je even voorlezen.

— Heel graag!

Met zijn volle welluidende stem begon Raffles te lezen:

„Het zal onzen lezers opgevallen zijn, dat de stad Londen op het oogenblik onveilig wordt gemaakt door een bende dieven, die, zonder overdrijving, als uiterst gevaarlijk mag worden gesignaleerd. Uit het politie-onderzoek is gebleken, dat hedennacht op twee zeer uiteenlopende punten van onze stad een inbraak is gepleegd door dezelfde personen, of althans leden van dezelfde bende. De heeren houden er een visitekaartje op na, dat zij bij hun vertrek achterlaten. Alle diefstallen kenmerken zich door groote brutaliteit. Tevergeefs zoekt men naar iets geniaals of origineels. Het schijnt, dat men alleen rekt op de vrees der bewoners en het is dan ook niet te verwonderen, dat men bang is of wordt, want de dieven schrikken er niet voor terug van hun wapenen gebruik te maken. Reeds zestien menschen hebben zij bij hun nachtelijke strooptochten vermoord en als de politie er niet spoedig in slaagt hen onschadelijk te maken, vraagt men zich af, wat het einde zal zijn.”

Raffles liet de krant zakken en keek zijn vriend zonder een woord te spreken aan.

Brand zweeg en scheen in gepeins verzonken.

Eindelijk mompelde hij tusschen zijn opeengeklemd tanden:

— Schurken! Lafaards!

— Precies mijn meening, Charles. Me dunkt, we moesten trachten de politie ditmaal eens een handje te helpen. Wat zou je er van zeggen als we eens wat inlichtingen vroegen?

— Ik vind het uitstekend, Edward, we hebben het den laatsten tijd nog al kalm gehad en me dunkt, een avontuurtje waar een tikje gevaar aan verbonden is, zal ons beiden geen kwaad doen. We mochten anders eens verroesten.

— Schitterend, Charles. Ik zal beginnen met de politie op te bellen en vragen of men mij wat meer inlichtingen kan verschaffen.

Hij ging de kamer uit en begaf zich naar het daaraan grenzende vertrek, dat tot werkkamer was ingericht en dat op straat uitzag.

Toen hij terugkeerde, scheen hij in gedachten verzonken.

Brand merkte dit aan een diepe verticale plooi tusschen de oogen, het onmiskenbare teken, dat zijn vriend onaangenaam nieuws had ge-

hoord. Hij stoorde hem echter niet, daar hij wel begreep, dat hij na enkele minuten hem de zaak zou uitleggen.

Het geschiedde dan ook zooals hij verwacht had.

— De politie was zeer beleefd — aldus opende Raffles het gesprek.

— Zoo! Nu, dat kan ook haast niet anders; wie zou Lord Aberdeen niet beleefd te woord staan?

Wie kreeg je aan de telefoon?

— Hoofd-inspecteur Baxter.

Zij keken elkaar een oogenblik aan en moesten onwillekeurig glimlachen. Hoofd-inspecteur Baxter was een goede bekende van hen, met wien ze reeds vaak in hun andere hoedanigheden hadden te doen gehad. Zij moesten erkennen, dat Baxter een zeer geschikt politieman was, die zeer goede dingen deed, maar die John Raffles nog nimmer te slim af was geweest. De gedachte aan het échec, dat hij telkens tegen John Raffles had geleden, deed Lord Aberdeen glimlachen en zijn vriend ook.

— En wat had Baxter te vertellen? — vroeg Brand.

— Niet veel. De goede man wist zelf niets en dat was juist, wat hem zoo ongerust maakte. Hij kwam er eerlijk voor uit, dat er op de Yard in langen tijd niet zoo'n slechte stemming had geheerscht. Men zat met de handen in het haar. Natuurlijk had de zaak van den beginne af hun volle aandacht, ofschoon alle moeite tevergeefs was. Sedert gisteren is de toestand in zóoverre verergerd, dat zich hooge autoriteiten met de kwestie zijn gaan bemoeien. Zooals je weet, heeft de voorzitter van het Home-Office of als je liever hoort, de minister van Binnenlandsche Zaken, die van zeer eenvoudige afkomst is en verschillende bloedverwanten heeft, die thans nog zaken drijven, een oom wonen in Oxford-Street. Deze oom is de eigenaar van Whiteley's Warenhuis en nu is daar gepasseerden nacht ingebroken in de bijouerie-afdeeling. Er is voor meer dan 500 pond sterling aan diamanten en kostbaarheden gestolen en de buit zou nog grooter geweest zijn, als ze een paar dagen later waren gekomen, daar een groote zending van het kostbare goed onderweg is. De minister heeft zich toen door de politie op de hoogte laten stellen en de verwachting uitgesproken, dat men er spoedig in zou slagen de daders te arresteren. Men zit danig met het geval verlegen; de minister belt zoowat om het uur op om te vragen of de dieven nog niet ontdekt zijn en schijnt zich maar niet te kunnen begrijpen, dat het zulke knappe politiemannen, als op de Yard zijn, nog niet is gelukt.

Dit alles deelde Baxter mij op tamelijk moe-

deloozen toon mede en 't speet hem zeer, dat hij me niet meer inlichtingen kon geven.

— Was dat alles wat hij je vertelde? Heeft hij je niets positiefs kunnen zeggen, iets, waar we een beetje houvast aan hebben?

Niet veel. Hij kon me alleen maar vertellen, dat het visitekaartje, waar de krant over sprak, bestaat uit een stukje carton, waarop een pelikaan staat geteekend, terwijl daaronder, blijkbaar met een verdraaide hand, het woord „Pelikaan” nog eens geschreven staat. Men tast absoluut in het duister over de beteekenis van dat teeken. Men houdt het er voor, dat het een zinnenbeeld, een soort mascotte van de bende is, hetgeen ook wel het geval zal zijn. Verder wist men niets met zekerheid te zeggen. Men vermoedt, dat de bende meer dan vier leden groot is; hetgeen afgeleid wordt uit het feit, dat men, hoewel telkens de hand verdraaid was, heeft kunnen constateeren, dat vier verschillende menschen de letters hebben geschreven. Men heeft de kaartjes nog op vingerafdrukken onderzocht, maar zonder resultaat; de heeren werken

blijkbaar met handschoenen aan.

— Dat is dus alles? vroeg Brand.

— Ja, dat is alles.

— Het is niet veel.

— Neen, dat is het zeker niet, zeg maar gerust niets, of althans zóó weinig, dat, als we niet meer gegevens in handen krijgen, we zeker even weinig succes zullen hebben als de politie.

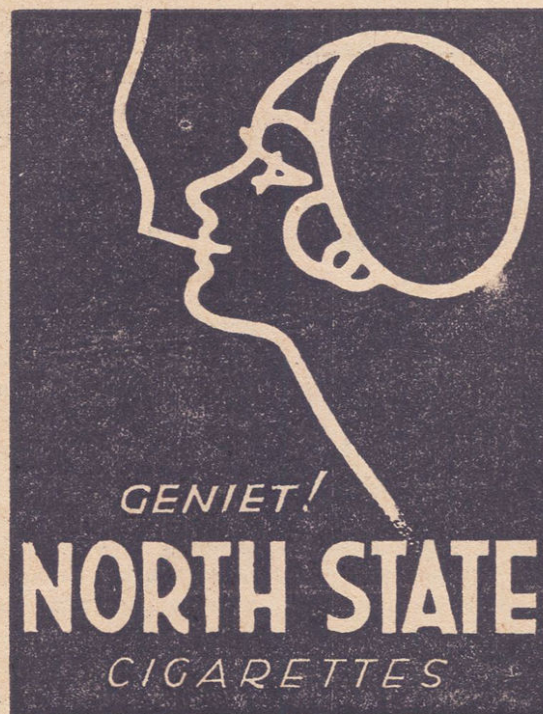
— Wat denk je te doen, Edward?

— Voorloopig niets. We moeten afwachten en zullen maar hopen, dat het lot, dat ons reeds zoo dikwijls gunstig is geweest, ons onverwacht wat in den schoot zal werpen.

— Dus we moeten maar wachten op een beetje geluk?

— Juist, Charles, je zegt het goed: een beetje geluk. Dat is alles wat we noodig hebben. Denk maar aan het spreekwoord: Men heeft vaak meer aan een gram geluk, dan aan een kilo wijsheid.

Met die woorden namen de vrienden voor den nacht afscheid van elkander en zochten hun respectieve slaapkamers op.

HOOFDSTUK II.

EEN WEDLOOP OM HET LEVEN.

Den volgenden ochtend was Raffles reeds vroeg op. Hij had, zooals gewoonlijk, uitstekend geslapen en begaf zich, nadat hij met zijn toilet gereed was gekomen, naar beneden. Toen hij naar de trap liep, kwam hij de kamer van Brand voorbij, waartegen hij schertsend een stevigen bons gaf, uitroepend:

— Vooruit, Charles, maak voort, ik heb reusachtigen eetlust!

De heldere stem van Brand klonk van achter de gesloten deur en gaf te kennen, dat de spreker bijna klaar was en onmiddellijk zou volgen.

Dit was dan ook het geval en enkele minuten later zaten de beide vrienden aan de ontbijt-tafel en lieten het zich goed smaken.

De maaltijd was echter zeer eenvoudig en duurde niet lang.

Toen zij gereed waren, stond Raffles op en begaf zich, gevolgd door Brand naar de bibliotheek.

— Charles, luister eens — zei Raffles toen zij alleen waren. — Ik zal straks nog eens even met Scotland Yard telefoneeren en als ik moet hooren hetgeen ik vrees, namelijk, dat er nog geen spoor van de bende is ontdekt, dan ga ik er op uit, om te zien of ik niet wat te weten kan komen. Dat stil zitten, terwijl ik weet, dat er een stelletje schavuiten in Londen rondloopt, die geen menschenleven ontzien, houd ik niet langer uit. Ik zou daarom wel even naar mijn huis in de Victoriastreet willen; zooals je weet, zijn daar de meeste kleeren, pruiken enz. opgeborgen, waarmee ik me vermommen kan en daar jij ook zoo iets zult nodig hebben, moet je maar met me mee gaan. Je blijft toch bij je plan, niet waar, om me te helpen?

— Natuurlijk, Edward, dat spreekt van zelf.

— Jawel, in gewone omstandigheden zou ik er ook niet naar gevraagd hebben, maar gisteren maakte je de zeer goede opmerking, dat het een geval is, waaraan geen denkbeeldig, maar een werkelijk en een zeer groot gevaar vast zit, en ik zou niet graag willen, dat je dat vergat.

— O neen, volstrekt niet. Ik blijf bij m'n plan om je te helpen zoo goed ik kan. Alléén zou ik me misschien nog eens bedenken, maar met jou

vrees ik geen gevaar.

— Prachtig, Charles, dan gaat het er op los. Wil jij nu James waarschuwen, dan bel ik nog even de politie op.

Het was zooals Raffles reeds gedacht had; men had nog niet de geringste aanwijzing omtrent de dieven. Wel had men hem kunnen meedeelen, dat er dien nacht wederom een diefstal was gepleegd in een juweelenzaak. De eigenaar en zijn vrouw waren wakker geworden en het paar had zich, zonder na te denken, naar beneden begeven. Het was slecht afgelopen. Terwijl de man in een worsteling met één der bandieten was gewikkeld, schoot een ander op zijn vrouw, die haar echtgenoot te hulp wilde komen, de derde ging er intusschen met den buit van door, terwijl de vierde zijn makker kwam ontzetten. Dit was echter niet meer noodig geweest, want de man die met een breekijzer of een ander zwaar voorwerp een hoofdwonde was toegebracht, bleef voor dood liggen.

Toen men den volgenden dag den diefstal ontdekte, bemerkte de politie, dat de man nog leefde, men slaagde er in hem tamelijk spoedig bij kennis te brengen en hoopte toen van hem eenige inlichtingen omtrent de bandieten te zullen ontvangen. Deze waren echter van niet veel waarde. Door de duisternis had de bestolene alleen de gelaatstrekken van zijn aanrander kunnen zien en de beschrijving daarvan had de politie niet veel wijzer gemaakt. Hoewel de dief een buitengewone lichaamskracht ontwikkelde, was hij niet zwaar, eer tener gebouwd. In de worsteling was zijn pet afgevallen, zoodat hij had kunnen zien, dat de roover blond haar had. Zijn gelaat was bleek en glad geschoren. Meer kon de bestolene niet vertellen. Alleen gaf hij als zijn vaststaande meening te kennen, dat, al kon hij den dief slechts onvoldoende beschrijven, hij hem zeer zeker zou herkennen, op welk uur van den dag of den nacht ook.

Raffles deelde een en ander aan Brand mede, toen zij een kwartier later in een der snelle auto's naar Victoriastreet reden. Zooals altijd, wanneer zij dit huis bezochten, stopte de auto een paar straten er voor. De inzittenden stapten uit en begaven zich te voet naar dit pied-à-terre,

dat door Raffles alleen bij uitzondering gebruikt en haast nooit bewoond werd.

Toen zij de huisdeur met den sleutel geopend hadden, begaven zij zich onmiddellijk naar een op de eerste étage gelegen vertrek, waar Raffles op den schoorsteen toetrad. Hij liet een geheime veer werken, het paneel daarboven, waarvoor een fraaie spiegel van Venetiaansch glas hing, draaide om een onzichtbare as en kon dan naar boven geschoven worden.

Met een vluggen sprong stond Raffles op den schoorsteenmantel en ging door de opening, welke ontstaan was, naar binnen. Hij stond nu in een ruime kast, waarin allerlei kleedingstukken aan haken hingen, daarboven, op planken, lagen de bijbehorende hoofddeksels, terwijl in een hoek een aantal dozen waren opgestapeld, die pruiken, baarden, schmink en dergelijke zaken bevatten.

In enkele oogenblikken, want de voorraad was keurig geëtiketteerd en ordelijk geborgen, had Raffles uitgezocht wat hij hebben wilde en gaf Brand een en ander. Hun vermomming scheen niet ingewikkeld behoeven te zijn. Raffles stak zich in een gewoon costuum, dat betere dagen had gekend en ook het pak kleeren, dat voor Brand was bestemd, was niet gloednieuw meer. Raffles stak zijn donkeren haardos onder een blonde pruik, terwijl zijn vriend zich de haren glad kamde, iets, dat de springende, krullende lokken zich eerst niet wilden laten welgevallen, maar waaraan zij ten slotte, na vele vruchteloze pogingen, moesten gelooven. Beiden hadden zich een kort, borstelig kneveltje onder den neus geplakt en men zou er op hebben durven zweren, dat twee eenvoudige burgermannen met een karig inkomen in het vertrek stonden.

— Wacht James op de gewone plek? vroeg Raffles, nadat hij met een enkelen oogopslag de vermomming van zijn vriend gemonsterd en goedgekeurd had.

— Ja Edward, hij zou wachten; à propos voor wien is dit derde stel kleeren, dat je uit de kast hebt gehaald?

— Dat is voor James, Charles, we zullen het meennemen, dan kan hij zich in Cromwellstreet verkleeden en later bij ons komen. Hij moet ons eerst wegbrengen.

— Waarheen? Naar huis?

— Neen. Ik vind het beter, dat wij, nu wij toch een paar heel andere menschen zijn geworden, ook van uit een andere woning opeereeren.

— Uitstekend, heb je al een plan de campagne?

— Neen, nog niet, ofschoon het me wel in vage trekken voor den geest zweeft. Ik wil aller eerst eens een bezoek brengen aan de zaken, die

in de laatste twee nachten door de dieven bezocht zijn, misschien dat ik daar nog iets kan te weten komen, wat aan de aandacht van de politie is ontsnapt. Kom, ga nu mee, de rest vertel ik je wel onderweg.

Dat hun vermomming goed was, bleek onmiddellijk, toen zij in de straat kwamen, waar Henderson hen volgens afspraak afwachtte. De reusachtige chauffeur, die niet wist, dat zijn meester en Charles Brand zich zouden gaan vermommen, doch wèl dacht, dat dit het geval zou zijn, omdat gewoonlijk om die reden een bezoek aan dit huis werd gebracht en dus goed uitkeek, liet echter de beide mannen, die met hun plumpe schoenen zwaar over het plaveisel stapten, kalm langs zich heengaan, zonder eenige aandacht aan hen te wijden.

Hoe veranderde echter eensklaps zijn houding, toen een der voorbijgaande mannen zijn hand naar het gelaat bracht en tweemaal over den neus streek. Dit was het geheime teeken, dat elke week veranderd werd en waaraan Henderson nu onmiddellijk zijn meester en diens vriend herkende. Hij was echter zóó goed getraind en op dergelijke dingen voorbereid, dat hij geen spier van zijn gezicht vertrok, doch eenvoudig het portier van de auto opende, de beide mannen liet instappen en toen zoo snel mogelijk wegreed.

Raffles trok de gordijntjes half neer, zoodat het inwendige van het voertuig in het halfduister bleef, een maatregel, dien hij meer nam uit gewoonte, dan omdat hij bij die vermomming noodzakelijk was.

Vervolgens bracht hij het mondstuk van de spreekbuis aan de lippen en voegde Henderson eenige woorden toe.

— Ik heb James gezegd — zei Raffles zich tot zijn vriend wendende, dat hij ons naar de Sloanestreet, hoek Furnifalls Inn moet brengen. Je weet, dat ik dat oude huis nog steeds in mijn bezit heb. Er wonen eenige fatsoenlijke gezinnen op de eerste en de derde étage, terwijl de kamers van de tweede étage steeds te mijner beschikking staan. Dat is altijd gemakkelijk en daar ze aangesloten zijn aan de telefoon denk ik van daaruit uitstekend den veldtocht te kunnen openen.

Bij Mayflowerstreet aangekomen, stopte de auto en stapten de vrienden uit.

— In de auto ligt het pak kleeren, de pruik en de andere benodigdheden, waarmee je je kunt vermommen, James, zei Raffles, toen hij het portier had gesloten, breng den wagen nu weg, verkleed je en voeg je zoo spoedig mogelijk bij ons; ik denk, dat ik je diensten en je krachtige armen gauw noodig zal hebben.

De chauffeur, wien geen enkel woord was

ontgaan, glimlachte even, tikte toen aan zijn pet en vertrok.

— We gaan eerst even naar boven, Charles. Ik zal een revolver bij me steken en terwijl ik weg ben, ruim jij den boel een beetje op, je maakt 't je een beetje gezellig, want het kan best zijn, dat we hier een paar dagen moeten blijven en . . . en . . . nu, dan wachten we op de dingen, die komen zullen.

Raffles zeide dit op opgeruimden toon, er weinig aan denkend, dat de dingen zouden komen en dat hij er waarlijk niet lang op behoefde te wachten.

Raffles, die het eerst naar binnen was gegaan, sprong met zijn lange beenen de smalle houten trap bij twee, drie treden tegelijk op en was reeds bijna boven, toen Brand zijn voet op de eerste trede zette.

Op dat oogenblik werd zijn oor getroffen, door een eigenaardig geluid. Hij kon niet zeggen wát het was, dat hem stil deed staan en zijn voet, dien hij reeds op de onderste trede had, deed terugtrekken. Als men hem op dat oogenblik gevraagd had, waarom hij dat deed, zou hij er geen verklaring van hebben kunnen geven. Maar intusschen was het een feit, hij trok zijn voet terug, ging het portaal weer door en de deur uit.

Zoodra hij op straat stond, zag hij, dat er iets bijzonders gaande was, ofschoon geen geluid zijn oor trof, dat hem hierop opmerkzaam had kunnen maken. Er was iets niet in orde in de straat, maar hij wist niet wat. Toch aarzelde hij geen oogenblik in welke richting hij moest kijken, doch wendde zijn hoofd, als kreeg hij een plotselinge ingeving, links.

Dit alles had slechts enkele seconden geduurd en toen hij in linksche richting keek en bleef kijken, zag hij spoedig wat er aan de hand was.

Heel in de verte en ongeveer daar, waar Sloanestreet, Chapelstreet snijdt, zag hij een man loopen. De man liep met groote snelheid. Hij was blootshoofd en zijn blonde haren wapperden in den wind. Zijn das hing los, zijn overhemd was gescheurd en liet de hijgende borst bloot, zijn gelaat was bleek als dat van een doode, terwijl zijn met bloed doorloopen oogen hem bijna uit het hoofd puilden.

Het was onmiddellijk te zien: Die man liep voor zijn leven. Charles Brand zag dat, nog vóór hij gezien had, dat de man door een woedende menigte werd achtervolgd. De man rende echter zóó snel, dat hij zijn vervolgers stukken achter zich liet. Alléén een man hield gelijken tred met den vluchteling. Ook deze man was doodsbleek, ook zijn kleeding was in wanorde, ook zijn oogen waren met bloed door-

loopen, maar uit die oogen sprak een zoo wilde, ontombare haat, dat men er onwillekeurig van huiverde.

Geen kreet werd gehoord; misschien was de snelheid van vluchteling en achtervolgers zoo groot, of had de jacht reeds zoo lang geduurd, dat geen der partijen nog adem over had om geluid te geven. Maar toch had de achtervolging de aandacht getrokken van eenige menschen; hier en daar werd een hoofd uit het venster gestoken en een chauffeur van een huurauto, die voor een huis stond te wachten, begaf zich naar het midden van de straat, blijkbaar om den vluchteling tegen te houden.

Brand zag hoe hij het volgende oogenblik tegen de straatsteenen werd geslingerd. Zonder zijn gang één oogenblik te vertragen, zette de achtervolgde zijn krankzinnigen ren voort. Hij naderde meer en meer het punt, waar Brand was blijven staan en hij kon nu duidelijk waarnemen, dat de man, die den vluchteling steeds op de hielen volgde, een hoofdwonde had, waaruit een dun straaltje bloed gutste, dat hem over de wangen en in den halsboord liep. Reeds strekte de achtervolger zijn hand, die als tot een klauw was gevormd, naar den vluchteling uit en één oogenblik dacht Brand er over, hem tegen te houden of te laten struikelen, maar het volgende oogenblik was hij van gedachte veranderd en liet den man ongehinderd langs hem gaan. Tevergeefs trachtte Brand zich later te herinneren, wat hem hiertoe had genoopt; hij kon er geen reden voor vinden, maar wél wist hij met absolute zekerheid, dat het geen gevoel van deernis of medelijden was geweest, dat hem weerhouden had den man tegen te houden.

Wat echter de impulsieve daad had kunnen inspireeren, dit was zeker, dat zij groote gevolgen had.

Brand stapte dus op zij en liet den vluchteling passeeren. Zóó dicht ging de man langs hem heen, dat hij diens fluitenden adem kon hooren; nogmaals zag hij hoe de achtervolger zijn handen naar voren wierp in een laatste krachtsinspanning om zich op zijn prooi te werpen, toen hij iets zwaars in zijn zak voelde glijden.

Het leed geen twijfel, de vluchteling had een voorwerp in zijn bezit gehad, dat hij niet in handen wilde laten vallen van zijn achtervolger en waarvan hij zich ontdaan had, door het hem in den zak te werpen.

Brand had tē veel avonturen beleefd, om zich door zoo iets van streek te laten brengen. Hij bleef doodbedaard staan en zag duidelijk hoe enkele stappen verder de vluchteling, blijkbaar aan het einde van zijn krachten gekomen, als een vormeloze hoop inéén zakte, zijn ach-

tervolger zich op hem wierp en zijn vingers om zijn nek sloeg.

De vluchteling was dood of althans den dood nabij. Zijn gelaat was loodkleurig en een bloedig schuim stond hem op de lippen. Dit alles bellette den man, die zooeven nog zijn achtervolger was, niet den hals van zijn slachtoffer steeds vaster te omknellen, en het hoofd, dat slap neerhing, tegen de steenen te bonken. Het was een ellendig, luguber gezicht.

Nog vóór Brand had kunnen naderen, had zich een groep menschen om de twee mannen gevormd. hen zodoende aan zijn blikken onttrekkend. Daar hij bemerkte, dat men zich de zaak aantrok en aanvaller en aangevallene trachtte te scheiden, meende hij, dat zijn tuschenkomst niet noodig was en ging hij op zijn schreden terug.

Enkele seconden later was hij de deur binnengegaan en snelde hij de nauwe, tamelijk morsige treden op, die hem naar de tweede étage brachten, waar Raffles hem wachtte.

Niet zoodra was Brand binnengegreden, of Raffles duwde hem naar het midden van het vertrek en deed de deur met een energieke beweging op slot.

Dit alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat Brand geen woord had kunnen uiten; toen hij zich omdraaide, om zijn vriend uit te leggen om welke reden hij hem niet direct gevolgd was, zag hij hoe Raffles met een ernstig gelaat den vinger op de lippen legde en hem beduidde geen woord te spreken. Toen boog hij het hoofd en luisterde met ingespannen aandacht eenige oogenblikken aan het sleutelgat.

HOOFDSTUK III.

ER WORDT AAN DE DEUR GEKLOPT.

Nu de beide vrienden zoo bewegingloos stonden, was het doodstil in 't vertrek. Geen geluid werd gehoord. Maar Raffles verroerde zich niet, tot hij op een gegeven oogenblik den sleutel in het slot omdraaide en de deur met een ruk opende. De vloer van het portaal bestond uit cement en Raffles meende duidelijk schuifelende voetstappen voor de deur te hebben gehoord, maar het scheen, dat hij zich vergist had. Hij keek links en rechts, ging het portaal eenige schreden op, teneinde te kunnen zien of zich iemand op de trap, die naar de hooger gelegen étage leidde, bevond en deed evenzoo met de trap, die naar beneden voerde, maar hij kon niets ontdekken.

Toen hij in de kamer terugkeerde, stond Brand nog precies zoo, als toen Raffles hem verlaten had. Charles kende zijn vriend en wist, dat hij dit zou goedkeuren, want in dergelijke zaken was hij uiterst nauwkeurig en kon niet goed hebben, dat iemand domme dingen deed. Ofschoon, dit moet gezegd worden, hij vaak iets dom noemde, waarvan een ander de beteekenis

niet inzag.

Raffles deed de kamerdeur weer op slot, ging naar zijn vriend, stak zijn hand in den zak van diens overjas en haalde daar het voorwerp uit, dat de onbekende vluchteling er eenige minuten geleden in geworpen had. Zoowel Raffles als zijn vriend slaakten een kreet van verbazing.

In zijn handen lag een zeer fraai bewerkt, ivoren beeldje. Het was een natuurgetrouwe afbeelding van een pelikaan en ongeveer 20 c.M. hoog. Wanneer wij zeggen, dat dit beeldje natuurgetrouw was, willen wij daarmede te kennen geven, dat niemand zich omtrent den aard van den vogel, die het voorstelde, zou vergissen, maar overigens was het zeer vrij bewerkt en had de kunstenaar zijn verbeeldingskracht den vrijen loop gelaten.

Het lichaam was van ivoor en zeer fraai bewerkt, het veeren dek was schitterend nagebootst en tot in de kleinste details verzorgd. De vogel had echter vier pooten, vier vleugels en vier oogen. De pooten en de vleugels waren van goud en zeer mooi geciseleerd; de vier

oogen, twee aan elken kant van den kop, bestonden uit groote diamanten, die vlamden en fonkelden. De snavel en de snavelzak waren eveneens van goud en het geheel maakte een indruk van ongeëvenaarde zeldzaamheid en kostbaarheid. Toch was het geen aangenaam voorwerp om naar te zien. Het beeldje had iets afschrikwekkends over zich, de half geopende bek scheen onheil te ademen en de diamanten oogen flonkerden een valsch licht uit.

Eenige oogenblikken stond Raffles onbeweeglijk naar het beeldje te kijken, dat hij op armslengte voor zich uit hield. Toen zette hij het op de tafel en keek zijn vriend aan.

Deze was intusschen een weinig van zijn verbazing bekomen en wilde Raffles op zijn gewone wijze aanspreken.

— Maar Edward, hoe wist je in 's hemels naam, dat ik dat ding in mijn zak had, ik...

Raffles smoorde de rest van de zinssnede, door zijn vriend de hand op den mond te leggen.

Brand keek zijn vriend verbaasd aan, maar deze zei niets, liep op de punten van zijn schoenen naar de deur en opende wederom de deur met een ruk. Het portaal was verlaten.

Nadat hij voor de tweede maal de deur gesloten had, wenkte hij Brand naast hem te komen zitten. Hij plaatste zich zoodanig, dat hij niet te ver van de deur verwijderd was en toch door het venster op straat kon zien.

— Zooals je zelf ook zult gezien hebben, Charles — begon Raffles — hebben we hier het beeldje voor ons, dat van de dievenbende afkomstig is, waarnaar we juist wilden gaan zoeken. Dit beeldje is zonder twijfel de verpersoonlijking van het zinnebeeld, dat zij op de kaartjes teekenen, die zij achterlaten, waar zij hebben ingebroken. Het is een soort mascotte. Zooals de meeste misdadigers zijn de heeren dus bijgeloovig...

— Weet je zeker, dat het van hen is... en hoe kwam die man er dan aan?

— Ja, Charles, ik weet het zeker en ik wist het al vóór ik het gezien had...

— Maar voor den dui...

— Sst! Niet zoo driftig, Charles en niet zoo luid spreken. Ik moet op het oogenblik oogen en ooren zoowel van voren als van achteren hebben.

— Maar...

— Stel je gerust, ik zal je alles vertellen wat ik weet. Toen je mij niet direct gevolgd was en ik ook je voetstappen niet achter me op de trap hoorde begreep ik, dat er iets moest zijn, dat je aandacht getrokken had en dat je zoodanig interesseerde, dat je mij er voor vergat. Daar ik zoo juist de trap was opgeklommen kon het dus niet van boven komen en ik keek daar-

om, wat iedereen in mijn plaats zou gedaan hebben, uit het venster om te zien waar je bleef. Ik zag toen wat jij ook hebt gezien. Ik zag den vluchteling en zijn achtervolgers, ik zag hoe de chauffeur tegen den grond werd geslingerd en ik zag ook hoe zijn achtervolger hem enkele passen voorbij dit huis inhaalde en hem de keel toekneep, iets wat tusschen haakjes absoluut overbodig was, want een kind kon zien, dat de man dood was. Ik zag ook, dat de man even te voren iets in den zak van je overjas liet vallen; hij kon dat gemakkelijk doen, want de mooie jas, die je op het oogenblik nog aan hebt, heeft betere dagen gekend en de zakken zijn uitgesleten en staan zeer wijd uit.

Dit alles hebt jij ook gezien, maar ik heb, dank zij mijn verheven standpunt, hier op de tweede étage, nog iets gezien, wat jij niet gezien hebt. Zoowat de geheele straat was in rep en roer en behalve door den man die den vluchteling zoo dicht op de hielen zat, werd hij achtervolgd door een heele menigte, die het in snelheid echter geducht bij hem aflegde. Zoo doende was er tusschen die achtervolgende troep en de twee voortsnellende mannen een bijna ledige straat. Behalve de taxi-chauffeur stonden er nog drie menschen in de straat, die werkeloos toekeken en geen vinger uitstaken, noch ten voordeele, noch ten nadeele van den vluchteling. Dit feit was op zich zelf reeds voldoende om mijn aandacht te trekken. Maar er was nog méér. Wacht even, Charles.

Weer ging Raffles naar de deur en luisterde aan het sleutelgat.

Alles was rustig en hij kwam weer naar zijn plaats aan het venster terug.

— Het viel mij onmiddellijk op, dat de drie mannen bijna precies hetzelfde gekleed waren. Hun costuum was allesbehalve nieuw, het had een onbestemde, grauwe kleur en alle drie hadden een overjas aan van khaki-kleurig garbardine

En kijk nu eens even naar je eigen toilet. Een grauw pak kleeren, dat tamelijk afgedragen is en daarover een khaki garbardine. Onwillekeurig maakte ik een vergelijking en als een bliksemstraal schoot het door mijn brein, dat de vluchteling jou had aangezien voor één der mannen. Hij was op 't toppunt van zijn snelheid, zijn uitpuilende oogen waren met bloed doorloopen en 't is als zeker aan te nemen, dat zijn gezicht, zoo vlak vóór zijn plotselingen dood, niet helder meer was. Dat hij jou dus voor een der zijnen aanzag, is niet te verwonderen. De gelijkenis was zelfs voor mij, die, zooals je weet, een paar valkenoogen heb, opvallend.

Nu dat voor mij vaststond, vroeg ik mij af, wat dit alles kon beteekenen. Ik dacht een

oogenblik na en kwam tot de volgende conclusie: De achtervolger had een hoofdwonde. De juwelier, bij wien vannacht is ingebroken, had gedurende zijn worsteling met een der bandieten een hoofdwonde gekregen. Hij had aan de politie te kennen gegeven, dat hij den man uit duizenden zou herkennen, al kon hij hem dan ook slechts vaag beschrijven, (hetgeen volstrekt niet te verwonderen valt, want het gelaat van den vluchteling had geen enkel bijzonder ken-teeken). Uit het gelaat en uit de gebaren van den achtervolger spraken een zoo diepe haat en afschuw, dat dit ook jou zal opgevallen zijn. De juwelier had door een der bandieten zijn vrouw voor zijn oogen zien neerschieten. Geen wonder, dat hij naar wraak dorstte. Charles, het staat voor mij vast, dat de vluchteling een der leden van de bende van den Pelikaan is, of liever was; dat we hier hun mascotte vóór ons hebben en dat het niet lang zal duren of de heeren zullen hun eigendom komen opeischen.

— Zou je dat denken, Edward? Maar ze weten toch niet...

— Dat weten ze wel, beste jongen. Ze weten nèt zoo zeker als ik het weet, dat jij het beeldje hebt. Ze hebben hun medelid, dat zij toch niet te hulp konden komen, met de oogen gevolgd en zij hebben gezien, wat ik gezien heb of mijn naam is geen Raffles. Let eens op mijn woorden, vóór de dag een paar uur ouder is, hebben we een dier fijne heeren op visite.

— Maar Edward, als je daar dan zoo zeker van bent, zou het dan niet het beste wezen, dat ik het zoo gauw mogelijk naar de politie bracht en dat wij maakten, dat we hier vandaan kwamen, want die kerels schijnen deksels vlug met hun revolvers en messen te zijn en jij zult evenmin als ik, op een kennismaking met die voorwerpen gesteld zijn.

Raffles antwoordde niet dadelijk. Hij hield den blik strak gevestigd op iets, dat hij vanuit het venster op straat kon waarnemen.

Plotseling draaide hij zich om.

— Ze komen, Charles. We zullen ze waardig ontvangen.

Wat je daar zooeven zei, kan je geen ernst zijn, Charles, ofschoon ik je tot niets wil verplichten. Ben je bang, ga dan gerust heen, dan zal ik zien, dat ik het zaakje met James alleen opknep, maar ik geloof, dat je, wanneer je kalm over een en ander nadenkt, er niet meer aan denken zult om te vluchten. Je hebt me al zoo vaak bij gevaarlijke ondernemingen geholpen, en we hebben al zoo dikwijls voor heete vuren gestaan en zijn er toch telkens glansrijk doorheen gekomen, dat ik daaruit de gevolgtrekkingen maak, dat je vrees meer ingebeeld dan werkelijkheid is. Niettemin als je wilt gaan...

Brand antwoordde niet, maar gaf zijn vriend de hand, die deze hartelijk drukte.

Dit gebaar was zoo welsprekend, dat woorden overbodig waren.

— Kijk Charles, zooeven, toen ik niet dadelijk antwoord gaf, zag ik iets, waaruit ik afleidde, dat wij spoedig bezoek zullen krijgen. Als ik me niet vergist heb, ging één der mannen, die ik opgemerkt heb, aan de overzijde voorbij, en noteerde iets in zijn zakboekje. Ik denk, dat hij ons huisnummer opschreef. In ieder geval houd ik mij voor gewaarschuwd.

— Wat denk je te doen, Edward?

— Een vast plan heb ik nog niet. We zullen ons optreden maar van de omstandigheden laten afhangen, maar wèl zou ik deze kamer een weinig willen arrangeeren.

— Zeg maar hoe je het hebben wilt! — zei Brand gediensig.

— Kijk, de tafel schuiven we wat meer naar het raam, dan komt er in 't midden wat meer ruimte. Ik vind het prettig als ik me goed bewegen kan. Verder schuiven we dit bureautje, waar tusschen haakjes leelijk de worm inzit, ook wat meer naar het venster. Juist! Zool! En nu de schrijfmachine er op. Naast het bureau dit ladekastje. Zooals je weet, liggen daar twee revolvers in en een doos patronen. Nu ga jij aan den lessenaar zitten, achter de schrijfmachine en je doet alsof je druk aan het werk bent. Ik loop in het vertrek heen en weer en dicteer. Ik ben een arme advocaat en jij bent mijn klerk. Wel, alle duivels, nu al...

Deze laatste woorden, die op half luiden toon werden uitgesproken, golden een bescheiden geklop op de deur.

Raffles had geen tijd meer om zijn rol op te nemen en ging daarom maar zitten op den stoel, die bij den lessenaar stond. Aldus kwam het, dat Charles Brand in deze zaak de hoofdrol zou vervullen.

Raffles stak een vel papier in de schrijfmachine en begon te tikken. Brand ging naar de deur en opende deze.

Op den drempel stond een als heer gekleed man. Zijn kleeding was tamelijk oud en bestond uit een pak kleeren van onbestemde, donkere kleur, en een geelachtige overjas, die hem wijd over de leden hing. Hij had een zwarten fantasiehoed op het hoofd.

De man ging het vertrek een paar schreden in en knipte met zijn oogen, nu hij van het duistere portaal ineens in het volle licht kwam.

Raffles stond van zijn stoel op en ging achter hem om, naar de deur, die hij dicht deed, zonder haar echter te sluiten. Toen keerde hij weer naar zijn schrijfmachine terug.

Brand keek den man met een vragenden blik aan.

— Neem me niet kwalijk, mijnheer... ik... m'n naam is Brown... ik zou u gaarne even willen spreken... begon de vreemdeling.

Brand boog zwiiggend het hoofd.

Op dat oogenblik kreeg de man den ivoren pelikaan in het oog en het was alsof hij een schok kreeg. Hij keek er naar, niet zooals men naar een gewoon voorwerp kijkt, maar met een zekere vereering. Zijn lippen gingen van elkaar en zijn adem kwam met korte stooten uit den geopenden mond.

Toen ging hij plotseling een paar passen vooruit.

Brand reageerde hierop onmiddellijk en ging een paar passen achteruit, zoodat hij den man bleef aanzien.

Raffles bewoog zich niet; hij had de schrijfmachine omgedraaid en peuterde met een spits voorwerp de letters schoon. Hij was blijkbaar met toewijding aan zijn werk en er geheel in verdiept, maar in werkelijkheid ontging hem geen woord of gebaar van de beide mannen.

Door de beweging van Brand opmerkzaam gemaakt op zijn gedrag, trachtte hij zich te herstellen en glimlachte.

— Mag ik u vragen — aldus begon hij opnieuw, zijn oogen nog steeds onafgebroken op het ivoren beeldje gevestigd, — mag ik u vragen wat dat is.

— Een voorwerp uit mijn verzameling curiositeiten — antwoordde Brand, zonder den man ook maar één oogenblik uit het oog te verliezen.

— Hoe... wat... Waar komt het vandaan, — stotterde de man.

— Ik denk uit China, — antwoordde Brand, — maar ik mag u er zeker wel opmerkzaam op maken, dat u mij nog steeds niet de reden van uw komst hebt medegedeeld. Zoudt u me willen zeggen, wat u eigenlijk wenscht?

— Zeker, zeker... neem me niet kwalijk... ik... om kort te gaan, dat beeldje is van mij.

Brand gaf geen antwoord, maar trok zijn wenkbrauwen op en bleef den vreemdeling met een vragenden blik aanzien.

Het scheen, alsof hem dit woord had opgelucht, alsof hij nu beter kon spreken, want hij vervolgde met groote radheid van tong:

— Zeker, dat beeldje is van mij. Ik heb zooveen gezien, dat iemand het in den zak van uw overjas wierp. Zooals u ziet, hebben wij bijna dezelfde kleeren aan. Op een afstand zou men zich gemakkelijk kunnen vergissen, vooral zooals mijn vriend, die een paar oogenblikken later dood in de handen van zijn aanvaller bleef. Hij zag niet scherp meer en hij heeft u voor mij aangezien. Ik wil dat voorwerp terug hebben.

— Wat u daar zegt, meneer... meneer Brown... is zeker heel interessant, maar ik zie niet in, dat ik u op uw woord moet gelooven, waar het hier zoo'n kostbaar voorwerp betreft, ik...

— Laat ons geen woorden verspillen, mijnheer...

— Smith, — wierp Brand er tusschen.

— Laat ons geen woorden verspillen, mijnheer Smith, ik erken het recht van bezit. Ik koop dat beeldje van u.

— Mijn curiositeiten zijn niet te koop...

Zonder op deze woorden te letten, deed de vreemdeling een bod.

— Ik geef u duizend pond er voor!

Hoe fraai het beeldje ook bewerkt was en zelfs als men het als een curiosum beschouwde, wat het ook inderdaad was, dan nog was het bod hoog, véél te hoog wat de eigenlijke waarde betrof.

— Zooals ik u reeds gezegd heb, dit voorwerp is niet te koop.

— Twee duizend, drie duizend!

Brand, zoowel als Raffles waren verbaasd, maar toonden dit niet.

Eerstgenoemde schudde eenvoudig het hoofd.

— Zooveen maakte u de opmerking, dat we geen woorden zouden verspillen. Dat vind ik ook. Als het doel van uw komst alleen den aankoop van dit beeldje betreft, nu, dan kunnen wij dit gesprek wel als geëindigd beschouwen, mijnheer Brown, ik wil nog wel eens herhalen, dat ik nooit iets van mijn curiositeiten verkoop...

— Vier dan... vijf... Ik geef u vijf duizend pond sterling...

Brand bleef standvastig weigeren.

De man door deze pertinente weigering woedend geworden, was zichzelf niet meer meester.

— Maar ben je gek man... het is een forstuin, dat ik bied, — schreeuwde hij, terwijl hij een pak bankbiljetten uit zijn zak haalde en voor het gezicht van Brand hield.

Deze echter vertrok geen spier van zijn gelaat. Hij had de handen in zijn zakken gestoken en leunde achteloos tegen de tafel.

Dat was teveel voor den man.

— Je bent gek! Hier, neem het geld, ik neem het beeldje...

Met deze woorden sprong hij vooruit...

Brand liet zich echter niet overrompelen en trad hem in den wég.

— Mag ik u verzoeken heen te gaan, u hebt het recht niet...

— Dat beeldje is van mij en als ge het niet wilt verkoopen, nu, dan zal ik je er toe dwingen...

Bij deze woorden tastte hij in den zak van zijn overjas.

Op dat oogenblik keerde Raffles zich op zijn stoel om en mengde zich in het gesprek.

— Als u naar uw revolver zoekt, dan kunt u zich die moeite wel besparen, mijnheer Brown. Toen u binnenkwam, zag ik dat door dit zware wapen het model van uw jas totaal werd misvormd, daarom nam ik het er maar uit, ik vind revolvers gevaarlijke dingen. Ze gaan zoo gauw af.

De man draaide zich om en keek recht in den loop van zijn eigen revolver. Niettegenstaande zijn woede, zag hij onmiddellijk in, dat men hem hier te slim af was geweest. Een paar seconden keek hij de beide vrienden met onverholten woede aan en ging toen een paar passen achteruit.

— Dus een valstrik, schurken! Dat zal jullie duur te staan komen!

Nadat hij deze woorden gezegd had, wendde hij zich om en snelde het vertrek uit, de deur woest achter zich dicht slaande.

— Nu hoop ik maar, dat James er is, — mompelde Raffles, terwijl hij naar het mondstuk greep van een spreekbuis, die handig achter een stapel boeken was verborgen.

Raffles blies door de buis en wachtte enkele oogenblikken.

— Zou hij nog niet terug zijn? — zei hij half-luid, terwijl hij met den voet op den grond stampte.

Nog eens blies hij en toen . . . klonk het fluitje aan het mondstuk, ten teeken, dat hij, die geroepen was, zich aan het andere einde van de spreekbuis bevond.

— Hallo, James, ben jij daar?

— Ik kom net binnen, Mylord.

Deze woorden werden zoo duidelijk gesproken, dat Brand, die eenige schreden van Raffles afstond, het duidelijk kon hooren.

— Let eens goed op, James. Luister goed! Een man, hij komt op dit oogenblik de trappen af, of hij is misschien al beneden, moet onschadelijk worden gemaakt. Ga hem na en berg hem op. Het kan me niet schelen waar, maar doet hem geen leed. Dat wil zeggen, je behoeft niet teerhartig te zijn, want hij heeft ons met zijn revolver bedreigd. Ook heeft hij geen scrupules. Als hij véél tegenstand biedt, mag je doen met hem wat je wilt, maar als het kan, niet verwonden en zeker niet dooden. Begrepen?

— Ik ben al weg, Mylord! — klonk het tot antwoord.

Raffles deed de fluit weer op het mondstuk van de buis en wendde zich om naar zijn vriend.

Deze had niet zonder verbazing gezien, dat Raffles een spreekbuis hanteerde.

— Ik wist niet, dat dat ding hier was, — zei hij.

— Zoo, wist je dat nog niet? Het is een van

mijn laatste verbeteringen. Wel handig, vind je niet?

— Dat is het zeker. Waar komt die spreekbuis uit?

— In het sousterrain. James heeft daar een klein magazijn van allerlei nuttige voorwerpen ingericht. Hij zal zich wel van het een en ander hebben voorzien, dat hem bij deze achtervolging te pas zal komen . . . Kijk daar gaan ze al!

Raffles had onder het spreken uit het venster gekeken en zag nu hoe de man, die hen juist verlaten had, den hoek omsloeg, onmiddellijk gevolgd door Henderson.

— Onze goede reus zal er wel iets op vinden, om dat heerschap in te rekenen, — zei Raffles nadenkend. Daar zal ik ten minste maar op rekenen, het zou anders mijn plan leelijk in de war sturen.

— Wat ben je dan van plan?

— De twee anderen op dezelfde manier in te rekenen.

— De andere twee?

— Ja, er waren er immers vier!

— Ja, dat weet ik, maar ik bedoel: waar denk je die andere twee te pakken te krijgen? Ik heb geen flauw vermoeden, waar zij zijn.

— Ik ook niet, maar dat hoeft ook niet. Het zal zoo lang niet duren, of zij zullen zich wel melden. Daar ben ik niets bang voor.

— Zou je denken, dat ze . . .

— Ongetwijfeld komen ze hier heen. Zoals ik je gezegd heb, waren ze met z'n vieren. Eén is er dood, één voorloopig van de baan. Rest ons nog twee. Die weten natuurlijk niet, waar hun lotgenoot blijft. Misschien hebben ze hem het huis zien uitgaan, misschien niet. Beide gevallen zijn even erg voor hen, want in ieder geval komt hij niet terug. Zij vragen zich af wat de reden mag zijn. Is hij er van door gegaan, na zich meester te hebben gemaakt van hun mascotte? Niet waarschijnlijk, maar het zou kunnen. Zij zullen het aannemelijker vinden, dat hij hier in een hinderlaag is gevallen. Maar hoe het ook zij, zij zullen hier komen om zich van een en ander op de hoogte te stellen.

— Zouden ze beiden tegelijk komen?

— Dat denk ik niet, maar in ieder geval zullen we goed doen ons op alles voorbereid te houden. Heb je er nu nog spijt van, dat we ons in dit avontuurtje begeven hebben?

— Och! volstrekt niet, Edward, ik vind het machtig interessant, alleen vraag ik me af, waarom je de politie niet opbelt, dan kunnen zij voor de arrestatie zorgen en dat zou onze taak aanzienlijk verlichten.

— Dat is zoo, Charles, maar met de politie zoo dicht op de hielen, is voor mij het aardige van de geschiedenis af. Ik werk liever op mijn

eigen houtje en ten slotte weet ik nog niet goed, wat ik met ze uit zal voeren. Er zweeft me wel iets voor den geest, maar daar moet ik nog eens kalm over nadenken.

Intusschen, Charles, is het reeds half één en m'n maag gaat jeuken. De jouwe misschien ook en daar het beter is, dat we ons niet verwijderen, zullen we maar wat in huis halen. Het is eigenlijk jammer, dat nu juist James...

— Wat is er van uw orders, Mylord?

Het was Henderson, die juist binnentrad en, de laatste woorden hoorende, zich op deze wijze meldde.

— Wel, James, je komt als geroepen. Hoe ben je met je gevangene gevaren. Is alles goed afgelopen?

— Uitstekend, Mylord. Hij zat in een taxi, vóór hij het wist. Maar toen hij het wist, begon hij zich onhebbelijk tegen me te gedragen. U begrijpt, Mylord, dat kon ik me niet laten welgevallen. En toen hebben we samen op den bodem van de taxi afgesproken, dat hij zijn handen op zijn rug zou houden en geen woord meer spreken.

Zelfs Raffles scheen Henderson niet goed te begrijpen en keek hem verwonderd in het glimlachende gelaat.

— Wat bedoel je, James?

— Och, Mylord, niets anders dan dat ik hem de beide handen op den rug heb gebonden en een prop in den mond geduwd. Ik ben tegenwoordig in een debating-club en leer me nu zoo parlementair mogelijk uitdrukken. Als de menschen me niet dadelijk begrijpen, dan denk ik maar, dat komt door mijn diplomatentaal.

— Uitstekend, James, zei Raffles lachend, maar ik geef er toch de voorkeur aan, dat je maar op de oude wijze antwoordt, tenzij er

vreemden bij zijn, dan kan het natuurlijk zijn nut hebben. Waar heb je hem heen gebracht?

— Hij zit in den kelder van uw huis in Victoriastreet. Ik heb den chauffeur, die nog een oude kennis van me bleek te zijn, de stille zijstraat, waar nooit een sterveling komt, laten inrijden en toen had ik hem gauw waar ik hem hebben wilde. Krijgt die sinjeur gezelschap, Mylord, of...

— Heb je ook iets verdachts gezien, toen je hem in de taxi duwde?

— Er liep toevallig geen sterveling op straat, Mylord en alles ging zóó gauw in zijn werk, dat ik niet geloof, dat iemand er erg in had.

— Mooi, nu, dan kunnen we even uitblazen. Zou jij in dien tijd niet kunnen zorgen, dat we iets te eten krijgen? Je hebt zeker ook nog niets gehad, hè?

— Neen, Mylord, nog niet. Ik loop hier even de zijstraat in en dan het plein over, u weet wel Horseshoe-square, daar is een klein restaurant van Ricardo... over tien minuten hebt u uw lunch, Mylord...

Henderson was al op het portaal.

— Zorg ook voor je zelf, James — riep Raffles hem nog na.

Het duurde werkelijk niet langer dan Henderson gezegd had, toen een kellner, die een regenjas over zijn zwart costuum had aangetrokken en een slappen hoed opgezet had, den beiden vrienden een smakelijke lunch bracht, die zij zich goed liet smaken. James, die aan alles dacht, had ook voor sigaretten gezorgd, zoodat Raffles en Charles niets meer te wenschen hadden, het zich gemakkelijk maakten en de blauwe rookwolkjes naar de zoldering bliezen, alsof er geen bende der Pelikanen voor hen bestond.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK IV.

ER WORDT WEDEROM AAN DE DEUR KLOPT.

Het scheen alsof Raffles' voorspelling dit keer eens niet zou uitkomen, het was vier uur, het servies van de lunch was reeds lang weggehaald en de sigaretten bijna opgerookt en nog steeds duidde niets op de komst van nummer twee.

Raffles gevoelde zich niet op zijn gemak.

— Het is tegen mijn berekeningen in, Charles, zeide hij, het ivoren beeldje in de hand nemend en met aandacht bekijkend. — Ik kan me niet voorstellen, dat de heeren het bij die ééne poging zullen laten. Afgezien van de waarde van het ding, komt het mij hoe langer hoe meer voor, dat we hier te doen hebben met een bijzonder soort mascotte, waaraan zij groote waarde hechten en zonder hetwelk zij niets durven ondernemen. Er zijn voorbeelden van, dat misdadigers, nadat zij hun mascotte hadden verloren, domme dingen gingen doen en weldra in handen van de politie vielen. Ik twijfel er dan ook niet aan, of de anderen zullen nog wel... binnen...

Er was zacht, maar dringend op de deur geklopt.

Raffles had zich snel omgedraaid en zat weer voor zijn schrijfmachine.

Brand opende de deur.

Vóór hem stond 'n modieus gekleed heer met hoogen zijden hoed op het hoofd. Hij had de onmiskenbare gelaatstreken van den Israëliet, zijn gelaatskleur was donker, zijn haar pikzwart.

De man glimlachte toen hij binnentrad, nam zijn hoed af en boog.

— Mijn naam is Goldstein...

— Aangenaam, Smith...

— Aangenaam, kan ik even een paar woorden met u spreken?

Hierbij keek hij naar Raffles, die eveneens was opgestaan.

— Deze heer is mijn secretaris. Alles wat hier behandeld wordt, mag hij hooren. Hij heeft mijn volste vertrouwen. U kunt in zijn tegenwoordigheid gerust spreken. Wat is er van uw verlangen?

Terwijl Brand deze woorden sprak, dwaalden de oogen van den man zoekend door de kamer. Plotseling bleven zij rusten op den ivoren pelikaan, die op zijn oude plaats op tafel stond.

— Neemt u mij niet kwalijk... maar dat beeldje... waar hebt u dat vandaan?

De man, die zich waarschijnlijk in een goed pak kleeren had gestoken en zich voorgenomen had zoo beschaafd mogelijk te spreken, teneinde een gunstigen indruk te maken, was plotseling al die goede voornemens vergeten.

— Waar hebt u dat beeldje vandaan? herhaalde hij bijna ruw.

— Uw vraag is vrij pertinent, m'n waarde heer, maar ik wil er wel op antwoorden, dat beeldje...

— Is van mij! schreeuwde hij, terwijl er een boosaardig vuur in zijn oogen schitterde.

— Merkwaardig, mijnheer Goldstein, nog geen drie uur geleden was er iemand hier, die precies hetzelfde zeide. Wien moet ik gelooven? zei Brand op kwasi-onverschilligen toon, ofschoon hij elke beweging van den man met de oogen volgde.

— Is er al vóór mij iemand hier geweest? vroeg Goldstein.

— Zooals ik u zeg, mijnheer Goldstein. Niet-tegenstaande zijn bewering, dat het zijn eigendom was, bood hij mij een groote som gelds, een zeer groot bedrag zelfs, maar het was tevergeefs, zooals ik hem ook zeide, omdat ik nimmer een van mijn bibelots verkoop.

— Maar dat beeldje is niet van u!

— Dat heb u reeds gezegd, maar u hebt het nog steeds niet bewezen. Er kunnen na u nog wel honderd menschen komen, die hetzelfde zeggen, wie zou ik moeten gelooven?

— Wat moet u er voor hebben? vroeg Goldstein, terwijl hij weer een zoetsappig gezicht trok.

— Ik moet u hetzelfde antwoorden, wat ik uw voorganger heb gezegd, n.l. dat dit beeldje niet te koop is, zei Brand kalm.

Hij keek hierbij Goldstein recht in de oogen en iets in diens oogen deed hem als bij intuïtie het beeldje van de tafel nemen.

Raffles was druk met zijn schrijfmachine bezig, terwijl Brand met het beeldje in de hand tegen den schoorsteenmantel leunde. Hij stond tusschen zijn bezoeker en Raffles in.

Goldstein nam zijn kans waar, één oogenblik

stond hij op één been en het volgende oogenblik had hij zich op Brand geworpen om hem het beeldje te ontrukken. Maar Brand had op dezen aanval gerekend.

— Neen, waarde heer, dat gaat zoo maar niet, riep hij uit, terwijl hij zijn aanvaller met de rechterhand in de borst greep en het beeldje, dat hij in de linkerhand had, aan Raffles, die opgesprongen was, overreikte.

Goldstein, hoewel zwaar gebouwd, was niet gespierd. Tevergeefs klemde hij zich aan de handen van Brand vast. Deze liet hem niet los, maar duwde hem naar achteren. Toen, met een ruk, liet hij hem los.

Goldstein tuimelde achteruit en zou zeker gevallen zijn, als hij zich niet aan den muur staande had gehouden. Hij greep naar zijn zak, maar vóór hij gelegenheid kon hebben, daar iets uit te halen, sprongen Brand en Raffles op hem toe.

Goldstein was echter ongewapend, zijn beweging was een schijnbeweging geweest en had slechts gediend om de beide mannen in zijn nabijheid te lokken. Toen Raffles nu dicht bij hem stond, met het beeldje nog steeds in de hand, deed hij een onverhoedschen uitval.

Eén oogenblik omklemde zijn hand het ivoren voorwerp, maar Raffles hield vast en rukte het los. Toen gebeurde er iets vreemds.

Of het kwam door het trekken, of dat Raffles bij den onverhoedschen aanval het beeldje onwillekeurig steviger had vastgegrepen en daarbij op een verborgen veer had gedrukt, viel niet uit te maken, maar eensklaps klonk een doffe tik, de kop van den vogel boog zich naar achteren en uit het gat wat daardoor in den romp was ontstaan, stroomde een flonkerende massa steenen, groen, rood, bleek blauw, geel; smaragden, robijnen, safieren, amethysten, diamanten in allerlei vorm en kleur en vele van aanzienlijke grootte.

Eén kort oogenblik stonden de drie mannen sprakeloos, maar toen kreeg het nuchtere verstand weer de overhand.

Toch konden zij niet beletten, dat Goldstein met een vertwijfeld gebrul zich op den schitterenden hoop edelsteenen, die grootendeels op den grond verspreid lagen, wierp. Deze poging om zich, al was het ook slechts van een gedeelte der juweelen meester te maken, was echter volmaakt nutteloos. In minder dan geen tijd was hij overmeesterd.

— Zoo, mijnheer Goldstein — aldus begon Raffles, nu begrijp ik waarom uw voorganger, die ook op de hoogte schijnt geweest te zijn van den kostbaren inhoud van het beeldje, en nu u zoo gaarne het ding terug had. Ik kan het me nu best begrijpen en ik ben u zeer verplicht voor uw gedrag, dat ons noodzaakte het dier in zijn bast

te knippen, waardoor wij zijn waardevollen inhoud ontdekken konden.

Charles, raap jij dien rommel eens even op en doe ze weer zorgvuldig in het beeldje. Niets laten liggen, zelfs geen kruimeltje, hoor! 't Zou zonde zijn als we er op traptten.

En wat u betreft, mijnheer Goldstein, nu ik u bedankt heb voor uw tusschenkomst, waardoor wij opmerkzaam gemaakt zijn op de groote waarde van dit voorwerp, heb ik niets meer tot u te zeggen. Alleen kan ik u nog een goeden raad geven, die in dit geval niets kost. Luister eens! Dat beeldje is op het oogenblik in ons bezit en blijft voorloopig hier. U behoeft heusch geen moeite te doen om te trachten het in handen te krijgen. Dat zou maar zijn: verspilling van energie. Ga nu heen en kom niet meer terug. Als ge voor eigen rekening handelt, zal u dit avontuur genoeg zijn, handelt ge in opdracht van een ander, zeg dien ander dan, dat hij iemand moet zenden, die slimmer is, niet alleen slimmer dan gij zijt, maar ook dan wij zijn. En nu! Daar is het gat van de deur!

Raffles maakte zelden of nooit gebruik van zijn stalen spieren, maar thans kon hij zich toch het genoegen niet ontzeggen, Goldstein als het ware de deur uit te werpen, waardoor hij tegen het ijzeren traphek aan de overzijde van het portaal te land kwam, hetwelk hem een kermende zucht ontlokte. Raffles wierp hem toen zijn zijden hoed na, dien hij nog juist kon opvangen, maar toch niet zoo handig, dat de glans er niet onder leed. In zijn verwarring streek hij den hoed met zijn mouw toen nog den verkeerden kant op en daalde met een van woede verbeterd gelaat de trap af.

Nog vóór hij drie treden af was, stond Raffles reeds bij de spreekbuis en waarschuwde James, dat een tweede vrachtje op komst was.

— Zou je het niet zóó kunnen regelen, James, zei Raffles, dat deze bezoeker niet meer op straat verschijnt. Hij is wel groot en zwaar, maar heeft niet veel lichaamskracht. Zie, dat je hem hier in huis overrompelt en breng hem dan door den kelderuitgang, die op Furnifalls Inn uitkomt, naar buiten. Ik vermoed, dat er spionnen in de buurt zijn.

Charles Brand, die intusschen alle juweelen opgeraapt en in het beeldje had gedaan, sloot het en naderde met zijn schat de tafel.

— Ben je bang voor spionnen? vroeg hij, toen Raffles de fluit weer op het mondstuk van de spreekbuis deed.

— Och, bang is het ware woord niet, maar het kon toch wel eens waar zijn en het is beter zoo weinig mogelijk vermoeden te wekken. Eén ding staat bij mij vast, het zwaarste gedeelte van de karwei moet nog komen. Ik heb het in

mijn langdurige loopbaan al zoo dikwijls onder-
vonden, dat het ook dit keer wel het geval zal
zijn. Er is bij zoo'n bende meestal een intellec-
tueele kracht. De heeren met wie we tot nu toe
kennis maakten, blonken daarin niet uit. Geen
van beiden had ook maar één origineelen inval.
Alles wat ze zeiden was hopeloos en laag bij den
grond en wat ze deden was nog slechter. Neen,
de kracht, het verstand, de hersens van de ben-
de moet nog komen en daar we niet weten hoe
die komt en wanneer, is het maar beter ons op
het ergste voorbereid te houden. Ik vond het
daarom ook onnoodig hem wijzer te maken,
dan hij al is. Zeer waarschijnlijk bevindt hij zich
hier in den omtrek en het zou natuurlijk kunnen
zijn, dat hij ziet hoe James met zijn afgezanten
omspringt. Hij is dan gewaarschuwd en zou in
zijn wanhopige woede het ons nog lastig genoeg
kunnen maken. Nu ziet hij Goldstein niet terug
komen, hij wacht en wacht tot het hem ten slotte
gaat vervelen en hij polshoogte komt nemen.
Maar in dat geval is hij niet zoo gevaarlijk, als
wanneer hij zekerheid heeft, dat wij hem zullen
ontvangen, zooals hij verdient.

— Het zou evengoed kunnen zijn, dat hij niet
kwam!

— Niet waarschijnlijk, beste jongen. Je moet
niet vergeten, dat altijd de kans blijft bestaan,
dat één van zijn trawanten hem ontrouw is ge-
worden en er met het beeldje van door is ge-

gaan. Je zult zien, dat we hem vóór vanavond
hier hebben.

Maar nu kwamen de berekeningen van Raff-
les toch niet uit. Het werd zes uur, half zeven,
zeven uur. Henderson verscheen om te vertellen,
dat hij den tweeden man eveneens ongemerkt
naar Victoriastreet had kunnen brengen, waar
hij hem in een ander gedeelte van den kelder had
opgesloten. Hij had het hun zoo gemakkelijk
mogelijk gemaakt, hun handen los gemaakt,
maar hun beenen bij de enkels in een paar stalen
boeien geklonken en deze aan den muur beves-
tigd. Hij had hun eten gebracht en een pak tijd-
schriften, zoodat ze lichamelijk en geestelijk niet
hadden te lijden.

— Je bent een pracht-cipier, James — zei
Raffles lachend, vertel me eens, ben je hier ge-
woon door de voordeur binnengekomen?

— Neen, Mylord, ik vond het beter om maar
weer Furnifalls Inn op te gaan en door de
achterdeur den kelder in te gaan. Als er spion-
nen in de buurt zijn, behoeven ze mij óók niet
te zien.

— Zeer juist, James, maar er wonen méér
mensen in dit huis, zoodat we ons daarover
niet al te ongerust behoeven te maken. Daarbij
komt nog, dat je weer moet zorgen, dat we
wat te eten krijgen. Er komt vanavond waar-
schijnlijk nog meer bezoek, maar het kan wel
laat worden.

HOOFDSTUK V.

DE DERDE BEZOEKER.

Het wèrd ook laat. De beide vrienden hadden het diner met goeden eetlust genoten. De tafel was afgeruimd en het servies gehaald. De sigaretten waren tot rook en asch vergaan en nog steeds duidde niets op de komst van den derden man.

Raffles maakte de opmerking, dat wachten toch altijd saai en vervelend is en stelde Brand voor een partijtje te schaken. Het bord werd te voorschijn gehaald en de stukken opgesteld. En een partij werd gespeeld. Toen was het geheel donker geworden en werd het electriche licht ontstoken.

— We zullen James vragen of hij eens een nieuwen voorraad sigaretten gaat inslaan, zei Raffles en bracht het mondstuk van de spreekbuis aan de lippen. Hij blies en wachtte op het antwoord . . .

Eensklaps ging de deur op een kier open, een hand tastte langs het kozijn, het licht ging uit en een krakende stem zei:

— Leg die telefoon neer, jongmensch, en verder geen beweging of . . .

Beide vrienden draaiden zich om.

Midden in het vertrek, waar ze zijn vormen vaag konden onderscheiden, stond een man.

Zij waren overrompeld.

Toen hun oogen een weinig aan de plotselinge duisternis waren gewoon geraakt, zagen zij, dat de man lang en mager was. Zijn vuilgele overjas hing hem als een zoutzak om het lichaam. Hij hield beide handen in de zakken en keek hen met een paar waterige blauwe oogen, door een goud omranden bril aan. Hij bewoog zich niet en bleef eenige oogenblikken zoo staan.

— Zoo, heeren, hier ben ik. Het kan zijn, dat ge me hebt verwacht, misschien ook niet. De zaak is, dat er hier in deze kamer iets geheimzinnigs aan de hand is, dat ik niet kan verklaren. Het is mogelijk, dat ik me vergis, maar ik zou het niet denken en als mijn veronderstelling juist blijkt te zijn, dan heb ik een woordje met u beiden te spreken. Laat me u vooraf waarschuwen, dat elke tegenstand nutteloos is. Beweeg u niet, want hoe vlug uw beide handen ook naar uw zakken zouden gaan, zij zouden toch niet vlug genoeg gaan, want ik houd in elke hand een

revolver en ik kan even goed door mijn zakken heenschieten als uit de vrije hand. Houd het u verder voor gezegd, dat ik niets om een menschenleven geef.

— Zijt ge er zeker van, mijnheer, dat ge u niet vergist, vroeg Raffles, terwijl hij zijn stem een weinig liet beven.

— Neen, vriendje, ik vergis me niet. Daar achter u . . . neen, geen beweging of ik schiet . . . daar achter u staat het voorwerp, dat ik zoek. Misschien weet ge er niets van af, het is mogelijk en in dat geval zal u geen kwaad geschieden.

— Welk voorwerp bedoelt u, mijnheer? vroeg Raffles.

— Dat beeldje, dat daar achter u op tafel staat. Ik denk, dat het bij vergissing in uw bezit is gekomen. Genoeg. Ik kom dat beeldje halen, maar ben bereid het van u te koopen. Zeg maar op wat ge hebben wilt en als ge uw eischen niet te hoog stelt, zult ge het hebben ook.

— Maar wij wenschen dat beeldje niet te verkoopen, het is een souvenir, zei Raffles, terwijl hij deed alsof zijn tanden klapperden.

— Een souvenir?! Dat is een gemeene leugen. Willen jullie me bedriegen?

De man kwam een weinig dichtër naar hen toe. Het was duidelijk te zien, dat hij de waarheid sprak. Door zijn jas heen, waren de omtrekken van de revolvers zichtbaar, één op Raffles, één op Brand gericht.

Op dat oogenblik klonk de fluit van de spreekbuis. Blijkbaar was James, die geen gehoor had gekregen, ongeduldig geworden.

— Als ge naar die spreekbuis gaat, schiet ik, zei de indringer op zachten, doch dreigenden toon. Ik weet niet wat dit alles beteekent. Het kan zijn, dat ge te goeder trouw zijt, maar ik geloof het niet. Wie weet of gij beiden geen verklikkers van de politie zijt. Ik wil geen gevaar loopen. En alleen dooden spreken niet.

Raffles en Brand bewogen zich niet. De waarheid was, dat geen van beiden zich erg op zijn gemak gevoelde. Zij wisten thans, dat zij het hoofd van de bende der Pelikanen vóór zich hadden. De woorden van den man hadden een zachte, maar onmiskenbare dreiging in zich. Zij voelden, dat hij gewoon was gehoorzaamd te

worden en dat hij meende wat hij zeide. Hoe dit moest afloopen, wist waarschijnlijk geen van beiden, maar zij begrepen, dat zij tijd moesten winnen en hielden zich daarom als bij afspraak stil. Raffles oordeelde het 't best te doen, alsof hij doodsbang was en liet zijn tanden nog eens klapperen.

— Geef je maar geen moeite, vriendje, met die kunsten, zei de man op ijskouden toon. Je doet wel alsof, maar je bent niet bang. Speel maar geen comédie. Ik vertrouw jullie niet, ik heb het gevoel, dat ik in een hinderlaag ben gevallen, maar verheug je daar maar niet te vroeg op, want ik verzeker jullie, dat als mijn voor gevoel wordt bewaarheid, jullie beiden me met jullie leven zult betalen. Weten jullie wie ik ben? . . . Mijn naam is Wade, professor Wade. Ik ben het hoofd der Pelikanen. Ik heb de zestien menschen, die zoo dom waren, zich tegen onze daden te verzetten, allen gedood. Verstaat ge? Ik alleen! Geen der andere drie hebben daar een vinger naar uitgestoken. Dat werk is voor mij. Ik zie er niet tegen op. Het is noodzakelijk, het hoort bij het vak en ik versta het vak tot in alle onderdeelen. Zoo zijn er maar weinigen en ik ben de beste. Als ik geweten had wat me hier te wachten stond, had ik me van andere wapenen voorzien en ik zou jullie beiden hebben gedood als honden, zonder geraas te maken. Maar revolvers maken lawaai en dat is jammer, want nu kan ik er alleen gebruik van maken als de nood dwingt. Dat is jullie geluk! En nu ter zake!

Jij, meneer, hier — wendde hij zich tot Raffles — ga daar naar dien kant van de tafel. Je staat me veel te dicht bij dat kastje . . . Vooruit, vlug wat.

Raffles aarzelde slechts een oogenblik. Toen deed hij wat Wade van hem verlangde.

— Terug, jij ook! In dien hoek daar!

Brand keek Raffles even aan en zag aan diens oogen, dat hij verlangde, dat hij zou gehoorzamen.

Hij ging langzaam naar den hoek.

Toen zij beiden aldus een eind van hem verwijderd stonden, naderde hij het kastje, dat naast het bureau stond, trok een lade open en keek er in. Toen keek hij hen weer aan. Hij zei niets, maar in die stilte lag iets onheilspellends. Zijn waterige oogen schenen tot leven gewekt en schoten vuur. Hij haalde langzaam zijn handen uit zijn zakken. In elke hand hield hij een muser.

— Zoo vrienden, mijn vermoedens zijn dus waarheid. Luister nu goed.

— Jij, — hier wendde hij zich tot Raffles, — blijft daar staan en jij — aldus Brand aanspre-

kende — breng dat beeldje hier. Zet het hier vlak voor me neer.

Brand ging met langzame schreden naar het beeldje, nam het van zijn plaats en wilde het juist naar Wade brengen, toen de deur opening. Als een bliksemstraal, zoo snel had de professor zich omgewend en richtte een zijner wapens op den binnentredende. Het was James, die een oogenblik als beduusd scheen. Van dat oogenblik maakte de professor gebruik om zijn wapen te richten.

Maar ook Brand had zijn oogenblik gekozen. Hij stond vlak bij den professor en sloeg diens arm omhoog.

Het volgende oogenblik beschreef zijn lichaam een boog door de kamerruimte en kwam met een doffen smak in het midden van den vloer terecht. De man bleek een buitengewone lichaamskracht te hebben.

Van de verwarring, die op deze korte schermseling volgde, maakte de professor gebruik om zich verdekt achter den lessenaar op te stellen; hij knielde neer, zoodat alleen zijn oogen en de loop van zijn beide revolvers boven dien rand van het bureau te voorschijn kwamen.

— Precies wat ik dacht, een hinderlaag dus — mompelde hij achter zijn tanden. Jammer, dat ik niet eerder geschoten heb, dan was alles al voorbij, maar jullie zijt er nog niet. Ik zal mijn leven duur verkoopen.

Het was een oogenblik stil in de kamer. In het heerschende halfduister waren slechts de omtrekken der mannen vaag te onderkennen. Raffles was niet van zijn plaats gekomen. James, die een dreigende revolver op zich gericht zag, begreep zijn beurt te moeten afwachten, terwijl Brand blijkbaar verdoofd door den val, bewegingloos op den grond lag.

Met langzame bewegingen kwam de professor van achter het bureau te voorschijn.

Hiervan maakte Raffles gebruik om achter een grooten leuningstoel, die vlak bij hem stond, weg te duiken.

— Ga je gang maar, mannetje, het zal je niet baten. Ik weet te goed, dat dit het einde is. Drie tegen één, maar toch wil ik nog een poging wagen. Ga op zij daar, jij bij de deur. Laat me door!

Henderson deed een paar stappen achteruit. Wade kwam nu naar het midden van het vertrek.

— Luister naar wat ik je te zeggen heb, beste vriend, daar achter dien stoel. Die beschutting geeft niets. Mijn kogel gaat er gemakkelijk doorheen. En ik wil met jou afrekenen, omdat je me er zoo gemeen in hebt laten loopen.

Terwijl hij dit zeide, zocht hij met zijn oogen naar de plek, waar Raffles zat. Brand, die vol-

strekt niet bewusteloos was, maar zich zoo had gehouden, om onverhoeds een aanval te kunnen wagen, was ongemerkt naderbij gekropen, sprong nu plotseling op en klemde zijn armen om het lichaam van den professor. Hij wist, dat hij worstelde met een man van grooter lichaamskracht dan hij zelf bezat, maar hij wist ook, dat Henderson achter hem stond en dat het slechts enkele seconden behoefde te duren.

De aanval was zoo onverwacht, dat de professor één oogenblik wankelde, maar direct herstelde hij zich en strekte zijn arm uit om zijn revolver op Raffles te richten. Deze schoof nog meer naar achteren en hield den stoel voor zijn lichaam als dekking.

Brand was bijna aan het einde van zijn krachten gekomen, maar hield zich nog steeds aan het lichaam van den indringer geklemd. Deze zocht zich te bevrijden. Zwijgend, doch met hijgende borst worstelden de mannen eenige seconden.

Toen had Brand geen kracht meer, maar intusschen waren zij een halven slag gedraaid, zoodat Wade nu met zijn rug naar de deur stond. Met een gesmoorden kreet bevrijdde hij nu zijn beide armen, maar op hetzelfde oogenblik velde een vuistslag van Henderson, die het juiste moment niet verzuimd had, hem neer. Geluidloos zakte hij in elkaar en zijn revolvers vielen op den grond.

Snel, zonder één oogenblik te verliezen, maakte Brand zich van de revolvers meester en legde ze in het kastje naast den lessenaar. Raffles en James maakten van de verdooving van den professor gebruik, om hem stevig te knevelen. Zij maakten hiermede voort, hetgeen zeer goed gezien was, want nog vóór een minuut verstreken was, kwam hij bij en keek met een verwilderden blik om zich heen.

— Dat is de galg, zeide hij halffluid met opeengeklemd tanden.

— Ik vrees het ook, mijn waarde, zei Raffles glimlachend, maar eerst hebben wij nog een apeltje te schillen.

Zet hem op dien stoel, James, hij moet nog een paar vragen van mij beantwoorden.

Met eenige moeite kreeg James hem op den aangewezen stoel.

— Ik zal geen woord zeggen, mompelde de professor kwaadaardig.

— Nu, dat zullen we zien, zei Raffles, terwijl hij naar de tafel ging en het beeldje opnam.

— Kijk eens aan, waarde heer. Wij wisten vooruit, dat u zoudt komen, want dit ivoren beeldje is van groote waarde. Het is zeer kunstig van ivoor gesneden en er zit nog al wat goud op. Het is bepaald een zeldzame curiositeit. Wij konden ons dus best begrijpen, dat ge het gaarne terug zoudt hebben. Maar uw voorgangers wilden het óók hebben en één van hen heeft de domheid begaan er zelfs vijf duizend pond sterling voor te bieden. Dat was zóó veel meer dan de eigenlijke waarde, dat wij begrepen, dat er iets anders achter moest steken. We hebben toen de reden nagegaan, welke hij er voor hebben kon, om zoo'n hoog bedrag te bieden en we hebben gevonden...

— Dat is een gemeene leugen! schreeuwde de professor.

— Diezelfde opmerking hebt ge daar straks ook al gemaakt. Uw repertoire is niet zeer uitgebreid. Komaan, we zullen eens zien of we liegen...

Raffles kneep in de huid van den invoren vogel en verwachtte het doffe geklik te hooren van de verborgen veer, maar tevergeefs, hoe hij ook kneep en drukte, in welken stand hij het beeldje ook hield, het bleef gesloten.

HOOFDSTUK VI.

EEN MISREKENING.

Professor Wade liet een kort grinnkend lachje hooren.

— Neen, waarde heer, zoo eenvoudig gaat het niet, hè? Uit je woorden meen ik op te moeten maken, dat het beeldje vanmiddag door een of ander toeval open is gegaan, waardoor de inhoud bloot kwam. Je weet dus wat er in zit, maar nu moet je zien het ook in bezit te krijgen.

— Het is natuurlijk doelloos te vragen hoe het geopend moet worden, niet waar?

— Zeer juist geraden. Ik laat me liever in stukken scheuren. Ik zal je één ding zeggen en dat is het laatste wat over mijn lippen komt. Laat mij en de mijnen vrij, geef me dat beeldje terug en ik zal jullie de helft uitbetalen van de opbrengst. Doe dat, je zult er geen spijt van hebben.

— Mijnheer Wade, uw voorstel is even ongegründ als zoeven mijn vraag. U begrijpt toch, hoop ik wel, dat het een koud kunstje is dit beeldje te verbrijzelen, indien ik mij den inhoud wil toeëigen. Maar dat wil ik niet. Ook zou het mij geen moeite kosten u aan de politie over te leveren. U hebt zoeven de veronderstelling geuit, dat wij politespionnen zijn, maar die gedachte is onjuist. Misschien gelooft u mij niet, maar wij werken geheel voor eigen rekening. Intusschen kan ik u, indien ik dit wil, aan de politie overleveren. Daar hangt de telefoon en binnen het kwartier is hier een équipage om u te halen. U maakte daar straks de zeer wijsgeerige opmerking, dat dit avontuur voor u de galg beteekende. Maar zoolang ik zwijg, behoeft ge daar niet voor te vreezen. Welnu, ik ben er van overtuigd, dat hetgeen in dit beeldje zit, nog lang niet alles is, wat ge in den loop der jaren met uw handwerk hebt weten bijeen te verzamelen. Wáár is dat geld, wáár zijn die juweelen? We zoeken alles uit, geven terug wat aan arme menschen, die voor hun brood werken, is óntnomen en de rest, datgene wat gestolen is van oneerlijke lieden, of van hen, die door ongehoorde winsten anderen hebben benadeeld, deelen wij samen. Ik ontveins mij niet, dat dit een belangrijk verlies voor u beteekent, maar ge moet maar denken, dat is de prijs, dien ik

voor mijn leven betaal. Als deze transactie tot stand komt, moet ik verder de belofte van u eischen, dat ge nimmer meer zult moorden om te kunnen stelen en dat ge alleen dán uw handwerk zult uitoefenen, wanneer ge zeker weet geen arme lieden te benadeelen.

Raffles zweeg en keek Wade, die onbeweeglijk had geluisterd, vragend aan.

De man gaf echter geen antwoord en alleen de blik uit zijn valsche, boosaardige oogen toonde aan, dat hij gehoord had, wat gezegd was.

— Welnu, wat is uw antwoord? vroeg Raffles.

Wade haalde de schouders op.

— Voor dien onzin heb ik geen passend antwoord, zeide hij.

— Is dat uw laatste woord?

— Het laatste.

— Komt vrienden, dan zullen we niet langer tijd verspillen. Mijnheer Wade is waarschijnlijk nog wat opgewonden van hetgeen er zoeven is voorgevallen. Dat is hem niet kwalijk te nemen. Morgen zal hij er wel anders over denken. We zullen hem gelegenheid geven de zaak in de stilte van den nacht grondig te overpeinzen.

James, ga even een auto halen, dan zullen we mijnheer Wade wegbrengen. Het is hier geen geschikt verblijf voor hem. Morgen spreken we dan wel verder af, wat er met hem gebeuren moet.

Henderson was binnen het half uur met een der eigen auto's van Raffles terug. Hij begreep, dat het beter was, zóó laat in den avond, op een uur, waarop het wegbrengen van een gekneveld man bij elken taxi-chauffeur argwaan moest wekken, geen huurauto te nemen, waarmede hij volkomen in overeenstemming met zijn meester had gehandeld.

Wade werd nu een prop in den mond geduwd en naar beneden gebracht, hetgeen niet zoo erg gemakkelijk geschieden kon, daar hij tegenstand bood. Doch gekneveld als hij was, beschikte hij niet over al zijn lenigheid en kracht, zoodat hij moest zwichten voor de ijzeren spieren van Henderson, die hem weldra in de auto wist te loodsen.

Raffles en Brand namen elk aan één kant

plaats en voort ging het, zoo snel als het plaveisel in de verlaten straten het veroorloofde.

Door het dichttrekken van de gordijntjes voor de raampjes wist Raffles te voorkomen, dat zijn gevangene zich kon orienteeren, zoodat hij, toen zij bij de nauwe zijstraat, waar de achtertuin van het huis in Victoriastreet aan grensde, aankwamen, geen flauw besef kon hebben, waar hij zich bevond.

Spoedig was alles achter den rug. Met z'n drieën hadden zij hun gevangene gemakkelijk gebracht naar de plek, waar zij hem hebben wilden.

Toen hij beneden was, gaf Raffles Henderson bevel ook de twee andere mannen te halen, zoodat hij ze weldra alle drie vóór zich had.

— En nu moet ik met de heeren eens een ernstig woordje spreken, begon Raffles. — Ik heb door u drieën te vangen, wat men noemt een goeden slag geslagen. Maar daarover zullen we niet uitweiden. Wat mijn plannen zijn is aan dezen heer bekend. (Hierbij wees hij op Wade, die evenals zijn lotgenooten, een stug zwijgen bewaarde.) Ik laat u thans alleen en kom morgen terug. Bespreek met u drieën wat ge wilt doen, en geef mij morgen uw antwoord. Tot zoolang geef ik u nog den tijd. Dan is mijn geduld ten einde. Ik kan hieraan nog toevoegen, dat ge wellicht zult trachten u te bevrijden. Gaat gerust uw gang. Ik denk niet, dat ge uw boeien kunt verbreken, bovendien maak ik die nog vast aan den muur. Maar zelfs al zoudt ge er in slagen uw beenen te bevrijden, dan nog komt ge daar niet veel verder mee. Het verblijf, waarin ge u thans bevindt, is van de buitenwereld afgesloten door dikke wanden van gewapend beton, die geen enkel geluid doorlaten. De deur aan uw rechterhand leidt naar het verblijf, waar de heer Goldstein eenigen tijd heeft doorgebracht. Daarin bevindt zich een deur, die naar dat gedeelte leidt, dat de heer Brown in gebruik heeft gehad. Ik zeg u dit alles, opdat ge geen moeite zoudt doen om die deuren te bereiken, want dat zou tot niets leiden. Verspilling van energie, anders niets. Deze drie in elkaar loopende keldervertrekken worden afgesloten door één stalen luik, dat ge daar bij die ijzeren trap in den hoek ziet. Dat luik wordt gesloten met een slot, waarvan ik den sleutel meeneem. Nogmaals, ik zeg u dit alles, opdat ge zult zien, dat al uw pogingen om hieruit te geraken absoluut vergeefs zullen zijn en ge al uw aandacht kunt besteden aan mijn gestelde vraag.

En nu, James, onderzoek eens even de zakken van de heeren. Het zou kunnen zijn, dat daar nog iets in zat, dat hun van nut zou kunnen zijn.

De drie mannen, die gedurende de redevoering van Raffles volkomen bewegingsloos had-

den geluisterd, onderwierpen zich nolens volens aan het onderzoek, dat Henderson met rappe handen verrichtte. Brown en Goldstein hadden niets bij zich dan een aantal revolverpatronen, een portefeuille, waarin hun paspoort en een aanteekenboekje, waarin allerlei onbegrijpelijke teekens stonden. Wade had bovendien nog een aantal vernikkelde sleutels bij zich, die hij aan een koord onder zijn overhemd op het lichaam droeg en verder nog eenige tangetjes en fijne vijltjes. Dit alles werd hem afgenomen, waarna Raffles, Brand en Henderson aanstalten maakten om het vertrek te verlaten.

— Hebben de heeren mij nog iets te zeggen, vóór ik weg ga? vroeg Raffles.

Geen antwoord.

— Ik kan niet zeggen, dat de heeren erg beleeft zijn, vervolgde Raffles, maar ik zal dit maar op rekening schrijven van de emotie. Morgen zal de stemming wel anders zijn. Het spijt me, dat ik den heeren geen aangename nachtrust kan toewenschen, want van rusten zal wel niet veel komen in deze houding. Maar dat is mijn schuld niet, dat hebben de heeren aan zich zelf te danken. Tot morgen, heeren!

Zij begaven zich nu naar de ijzeren trap, gingen door het stalen luik en lieten dit dicht vallen. Toen Henderson den sleutel in het slot had omgedraaid, gaf hij dezen aan Raffles, die het fraai bewerkte voorwerp in zijn zak stak. Ten slotte werd een schakelaar omgedraaid, waardoor het elektrische licht in het keldervertrek werd uitgedoofd.

Toen zij op het punt stonden het huis door den achtertuin te verlaten, hield Raffles zijn metgezellen met een gebaar terug.

— Kom nog even terug, zeide hij op nadenkenden toon. — Het is gek, maar ik ben niet heelemaal gerust op die heeren.

— Maar Mylord, zei Henderson, — als ik een woordje zeggen mag, het moet een knappe kerel zijn, die daar uitkomt; ik zou er geen kans toezien, zelfs met de beste werktuigen er bij en een zee van tijd vóór mij.

— Alles goed en wel, maar dien ééne, dien Wade, die zich de professor noemt, vertrouw ik geen zier. Hij is een knappe kerel en méér dan dat. Vergeet niet, dat hij alles heeft te winnen en niets te verliezen. Ik zou . . . halt, ik heb het . . .

We zetten met vereende krachten de zware brandkast op het luik. Je weet wel Charles, die kast, die ik onlangs van dien Hollandschen fabrikant heb gekocht.

— Maar dat zware ding krijgen we toch nooit van zijn plaats! Weegt die kast niet vijf ton?

— Neen, als we het met onze handen moesten doen, zeker niet, zelfs de geduchte spieren van onzen vriend James zouden ontoereikend

zijn. Maar je vergeet de elektrische kraan, die ik onlangs met behulp van James heb aangebracht met het oog op het leegruimen van den tunnel, die dit huis met dat van Cromwellstreet verbindt en die sedert de aardstoringen, die ik heb moeten veroorzaken tijdens het avontuur met Irene Malkowska, Delmont en consorten, nog steeds niet gebruikt is kunnen worden. Welnu door middel van die kraan is het een peulschilletje.

Weldra waren de drie mannen aan het werk. Raffles nam de leiding op zich. Henderson toonde zich bijzonder handig en maakte een duchtig gebruik van zijn sterke armen, terwijl Brand zoo'n beetje langs de kantjes liep. Een paar malen moest hij een geeuw onderdrukken.

— Zoo'n slaap, Charles, vroeg Raffles lachend.

— Niet zoo zuinig, Edward. Ik denk, dat het de reactie is.

— Nu, we zijn gauw klaar en dan naar huis, want ik verlang ook naar bed. We hebben een welbesteden dag achter den rug.

Weldra waren een stel stevige, stalen kettingen om de kast heengeslagen, een halve minuut later bungelde zij in een automatische strophaak en weer een halve minuut later stond de kast op een laag ijzeren wagentje, dat nu gemakkelijk naar de bewuste plek, vlak boven het luik kon worden gerold.

— Zie zoo, dat is klaar en nu geloof ik, dat we niets meer van dat boevenpak beneden te vreezen hebben, zei Raffles opgeruimd, terwijl hij in zijn handen wreef. We zullen den boel maar zoo laten staan, dan zijn we morgen gauw klaar, als we naar beneden willen.

Wederom begaven zij zich naar den tuin, maar nóg konden zij niet vertrekken. Ten tweede male hield Raffles hen tegen.

— Het spijt me, beste jongens, maar ik kan nog niet scheiden. Ik heb hier in mijn zak nog steeds onzen ivoren Pelikaan. Ik heb erg veel zin dat beestje in de brandkast op te sluiten. Ik kan het wel in het wandkluisje in Cromwellstreet bergen, maar deze kast is absoluut in-

braak- en brandvrij, terwijl we dan tevens geen gesleep hebben met dat kostbare ding, want we hebben het morgen natuurlijk weer noodig, als we het antwoord van de heeren hier beneden gaan halen.

Weldra stonden zij weer voor de enorm zware brandkast. De kettingen werden verwijderd en Raffles opende met zijn fijn sleuteltje een deurtje, dat in den wand was aangebracht. Een kleine cijferplaat met wijzers als van een uurwerk vertoonde zich.

Kijk, Charles, dat doen we zoo! — Hij stelde de wijzers op negen uur, wond daarna het uurwerk op en sloot het kastje weer.

— Geen macht ter wereld kan de deur, wanneer ik deze gesloten heb, openen, zelfs ik niet.

Hij nam nu het kostbare, ivoren beeldje uit de lederen tasch, die hij in de hand hield, plaatste het in de overigens geheel ledige kast, sloot de deur door deze in de sponning vast aan te drukken, waardoor de sloten automatisch werkten.

— Zie je, Charles, zelfs ik kan de kast nu niet met den sleutel openen, morgenochtend om negen uur ontspant zich het uurwerk en eerst dan kan ik de sloten doen werken.

— Het staat dus wel veilig, hier, merkte Brand op — en gaan we nu naar huis.

— Onmiddellijk, zonder verder oponthoud. Vind je het ook geen leuk idee, dat we de heeren vannacht als het ware door hun eigen mascotte laten bewaken?

— Zeker eigenaardig, antwoordde Brand, maar zijn antwoord ging verloren in een hartgrondigen geeuw, dien hij niet langer bedwingen kon.

Toen zij de zijstraat uitkwamen, stond Henderson, die vooruitgegaan was, om de auto uit de garage te halen, waarin hij deze gestald had, reeds op hen te wachten. Zij stapten in en reden pijlsnel naar huis. Maar zóó kort had de rit niet geduurd, of Raffles moest Brand duchtig aan zijn neus trekken, om hem wakker te krijgen.

HOOFDSTUK VII.

DE ONTVLUCHTING.

Den volgenden ochtend zaten Raffles en Brand reeds vroeg aan het ontbijt in het huis in Cromwellstreet. Zij hadden het plan, zoo mogelijk nog even voor negen uur in Victoriastreet te zijn, teneinde bij het ontspannen van de veer van het tijdslot, dat zich in de brandkast bevond, tegenwoordig te zijn. Vóór dien tijd moesten zij zich nog verkleeden en schminken zooals den vorigen dag. Zij hadden hun vermomming naar Cromwellstreet meegenomen en verlieten het huis weldra aan de achterzijde, waar Henderson had gezorgd met een der gesloten auto's gereed te staan.

De auto stopte bij Golden Square en de weinige straten, die hen nog van het huis scheidten, legden zij te voet af. In dien tijd bracht Henderson de auto naar een garage in de buurt en voegde zich daarna bij hen. Met z'n drieën bereikten zij de achterzijde van het huis, gingen door den achtertuin en door de deur, die naar het sousterrein leidde, naar binnen.

Het was nog enkele minuten vóór negen en zij konden niets anders doen dan geduldig wachten tot het tijd was. Het scheen, dat er geen einde kwam aan die enkele minuten, maar eindelijk raadpleegde Raffles zijn repetitiehorige, dat bijna op hetzelfde oogenblik, toen hij op de veer drukte, negen zachte, doch heldere slagen liet hooren. Tegelijk klonk een zacht geruisch van de veer, die afliep. Raffles stak zijn sleutel in het slot, de schoten werkten en weldra hadden zij de ivoren mascotte van de bende der Pelikanen weer in handen.

Raffles stak het beeldje in zijn zak en hielp toen mee het stalen wagentje, waarop de brandkast stond, van het luik af te rollen. Zijn hulp was hierbij feitelijk overbodig. Het wagentje was een juweel van werkmanskunst, het was tot in alle onderdeelen uiterst nauwkeurig afgewerkt, de wielen liepen op kogels en niettegenstaande het gewicht van ongeveer vijf ton, dat het torste, was het eenvoudig en gemakkelijk te verplaatsen.

Het hangslot werd geopend en juist wilde Henderson het luik openen, toen Brand zijn arm vasthield en op een barst in het luik wees.

— Zou die barst veroorzaakt zijn door het

gewicht van de brandkast? vroeg hij Raffles, die zich naar voren gebogen had om beter te kunnen zien.

Een diepe verticale rimpel tusschen diens oogen toonde reeds, dat hij iets ontdekt had, dat hem tot nadenken stemde.

— Neen, daarvan kan het niet zijn, zei hij ten slotte na de barst nauwkeurig te hebben bekeken. Wij hebben het wagentje er van links op gereden, zoodat de barst zich in dat geval ook vertoonen moest, gaande van links naar rechts en niet van boven naar beneden. Maar wat is dat?

Hij boog zich nog dieper over het luik, ging op zijn knieën liggen, haalde een kleine loupe uit den zak en bestudeerde het geheele oppervlak van het luik.

Plotseling stond hij op.

Zijn oogen schoten vuur.

— Maak open, beval hij Henderson, op dringenden toon.

Deze gehoorzaamde en nauwelijks had hij het luik open, of Raffles snelde de trap af, naar beneden.

Brand volgde hem en juist stond Henderson op het punt te volgen, toen een zachte uitroep hem weerhield.

— Blijf waar je bent, James en geef je oogen en ooren goed de kost!

Toen Brand zijn vriend gevolgd was, zag hij dezen in het midden van het keldervertrek staan met het gelaat gewend naar de plek, waar de drie leden van de bende der Pelikanen gevangen hadden gezeten. *Hadden*, want ze waren er niet meer. De kelder was geheel verlaten.

Stom van verbazing keek Brand zijn vriend aan, maar diens gelaat stond zoo onheilspellend, dat hij het niet waagde hem aan te spreken.

Zwijgend gingen zij de in elkaar loopende vertrekken door. Alles was intact, niets was er wat eenige aanduiding kon geven, hoe zij ontsnapt waren. Aan den muur in het vertrek, waar zij de drie schurken den avond tevoren hadden opgesloten, zaten nog de drie ringen, waaraan de kettingen, die gediend hadden om de mannen aan den muur te kluisteren. De stalen

boeien, die zij om hun polsen hadden gehad, hingen aan het uiteinde.

Waren die drie mannen dan tovenaars en hadden zij zich van de zwarte kunst bediend om zich te bevrijden? Het leek er veel op, maar Raffles en ook Brand waren te veel kinderen van hun tijd, om nog aan zwarte kunst en tooverformules te gelooven. Maar wat was er dan gebeurd?

Eindelijk scheen Raffles de stomme verbazing, waarmede hij geslagen was van zich af te schudden en ging hij naar den muur om deze nader te onderzoeken.

Onder één der ringen lag een weinig puin. Hij trok aan den ring en hield dezen in de hand.

Een zachte uitroep van verbazing en teleurstelling kon hij niet weerhouden.

— Doorgeroest! riep hij uit. — Het wonderlijke feit gaat al wat van het wonderlijke verliezen. De ring heeft met een tamelijk dunne staaf aan de bewapening van het beton vast gezeten. Zooals je ziet, is het ijzer daar doorgeroest. Het zal hun betrekkelijk weinig moeite hebben gekost dien ring uit den muur te trekken.

— Aangenomen, zei Brand, maar daarmede waren zij den kelder nog niet uit. Er moet nog heel wat meer gebeuren.

— Dat spreekt van zelf en dat zullen we onderzoeken en . . . tot klaarheid brengen. Nogmaals werden de drie vertrekken grondig doorzocht, maar zonder eenig resultaat op te leveren.

Toen keerde Raffles naar de stalen boeien aan den muur terug. Hij onderzocht ze stuk voor stuk en eensklaps liet hij een kreet van triomf hooren.

Hij snelde weg en Brand volgde hem met een van angstige verwachting kloppend hart. Raffles maakte het luik, dat door middel van een ketting in open stand werd gehouden, daarvan los, zoodat hij het nog verder naar achteren kon laten draaien. Hij zette zijn éenen voet schrap op den rand van de opening, hield het zware luik met beide handen aan de uiterste punten vast en plaatste toen zijn andere voet aan den binnenkant. Enkele oogenblikken wendde hij al zijn spierkracht aan en drukte met zijn voet er tegen.

Plotseling schoot zijn voet vooruit en een reep staal, zoo dik bijna als een arm, maakte zich van het luik los en viel met kletterend geluid op den cementen vloer.

Brand en Raffles zagen elkaar vol verbazing aan.

Wat was er gebeurd? vroegen zij zich tevergeefs af.

Slechts enkele oogenblikken stond Raffles in

gedachten verzonken. Toen zeide hij, terwijl er groote ernst uit zijn woorden en blikken sprak:

— Vrienden, we verkeeren in groot gevaar. Wij hebben met lieden te doen, die over groote kennis beschikken en deze kennis hebben aangewend op een wijze, die ik hen zeker niet zou hebben verbeterd. Ik zal jullie beiden vertellen, hoe ik denk, dat zij te werk zijn gegaan. Maar eerst moeten wij om onze veiligheid denken. Komt mee naar boven.

Op de zolder, vlak onder het dak, had Raffles jaren geleden een klein atelier laten inrichten, dat een getrouwe, hoewel eenigszins verkleinde copie was van het atelier in Cromwellstreet. Het was van de voornaamste instrumenten voorzien en ook hier, vanuit het glazen dak, kon hij door het stelsel en lenzen en spiegels, dat het zelf geconstrueerd had, een groot deel, niet alleen van de onmiddellijke omgeving, maar ook ver daar buiten overzien.

Alles was nog intact en geruimen tijd bracht Raffles voor het oculair door. Zwijgend en met kloppend hart wachtten Brand en Henderson op den uitslag.

Na afloop van eenigen tijd wendde Raffles zich van het instrument af en slaakte een zucht van verlichting.

— Ik geloof niet, dat we op het oogenblik direct gevaar loopen, zeide hij, terwijl hij hen voorging, de trap af.

Toen zij weer beneden waren gaf Raffles hun de uitlegging, waar naar zij als het ware smachtten.

— Kijk eens hier, Charles, begon hij, terwijl hij naar den muur van het keldervertrek liep.

— Zooals ik zoeven reeds zei, heeft het geluk hen gediend door een der staven, die aan den ring vastzat door te laten roesten. Zooiets komt meer voor en ik had daaraan moeten denken. Maar dat is nu eenmaal niet gebeurd en napraten geeft niets, dus daarover basta. Trouwens het is niet het eenige ding, dat wij vergeten hebben. Er is nog meer. Toen James gisteravond de zakken van de heeren geledigd en den inhoud bij me gebracht had, voelden wij ons safe en dat was, om een plat woord te gebruiken, niets meer of minder dan ezelachtig. We hebben namelijk totaal vergeten, dat zoowel Brown als Goldstein een geruimen tijd alléén hebben gezeten. Zij hadden dus volop gelegenheid het een of ander in het vertrek, waar zij gezeten hebben, te verbergen.

— Maar Edward, viel Brand zijn vriend in de rede. — waarom hebben zij dan niet alles weggestopt of, waarom hebben zij, indien daarbij iets was, waarmede zij zich vannacht hebben kunnen bevrijden, daarvan niet eerder gebruik

gemaakt door er al op den voormiddag van-door te gaan?

— Daarvoor hebben zij twee redenen gehad. beste jongen. In de eerste plaats hebben zij er wel degelijk aan gedacht. dat de mogelijkheid bestond, dat ik ook hun chef zou gevangen nemen. Welnu, wanneer zij zich bevrijd hadden, vóór hij er was, zouden wij natuurlijk maatregelen genomen hebben om te voorkomen, dat zij hem later zouden bevrijden. Zij hebben dus eenvoudig het een of ander voorwerp, dat een van hen bij zich had en waarvan ik den aard nog niet ken, maar dat in ieder geval een buitengewoon krachtige uitwerking heeft, verstopt, om het later, toen hun chef bij hen was, te gebruiken. Het zal voor hen een groote teleurstelling geweest zijn, dat wij hen later naar dit vertrek over brachten, ofschoon zij in hun vuistje zullen hebben gelachen, toen wij zoo dom waren, om de andere vertrekken niet aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Toen wij hen alleen hebben gelaten, hebben zij natuurlijk al hun krachten aangewend om één hunner te bevrijden. Wade beschikt over een buitengewoon groote spierkracht en daarbij is het geluk hem dienstig geweest.

Toen één hunner van den muur vrij was, was het overige maar kinderspel...

— Maar Edward, ik zie niet in...

— Wacht even, beste jongen, ik ben nog niet uitgesproken. Je wou natuurlijk mijn aandacht vestigen op de stalen boeien en het luik. Je hebt gezien hoe ik er met groote moeite een reep heb uitgedrukt. De barst, die wij constateerden, had me al aan het nadenken gebracht. Even als het luik, hebben zij ook hun boeien doorgesneden, kijk maar...

Met eenige inspanning drukte Raffles met zijn lenige vingers een groot stuk uit elk der boeien.

— Zooals je ziet, hebben zij die dingen eenvoudig doorgesneden...

— Met een oxy-acetyleenbrander?...

Raffles begon te lachen.

— Neen, beste Brand, dat weet je zelf ook wel beter. De werking van den oxy-acetyleen snijbrander berust op een geconcentreerde hitte-werking, die zeer intens is, maar die toch een tamelijk groot deel van het metaal door smelting laat verloren gaan. Wij zouden dit direct hebben ontdekt, niet alleen aan de gestolde metaaldruppels, maar ook aan de meer of minder breedden snijrand in het metaal. Zooals je ziet is het staal van de boeien en ook van het luik zóó glad doorgesneden, alsof het materiaal niet staal, maar een uiterst zachte zelfstandigheid was. Het snijvlak is zóó glad, alsof het met den fijnsten corundum-slijpsteen is bewerkt, terwijl niet de geringste hoeveelheid van het materiaal

is verloren gegaan. Je ziet zelf hoe precies de uitgesneden stukken weer in het gat kunnen worden gepast; waarna het geheel weer zóó wordt, dat men er oppervlakkig niets van ziet.

— Waarmede zouden ze dat hebben gedaan?

— Ja, Charles, als ik dat wist, dan waren we een heel eind verder. Maar het is me voorloopig nog een raadsel.

— Eén ding is me niet duidelijk, Edward.

— En dat is?

— Hoe ze door dien betrekkelijk smallen reep van het luik zijn kunnen ontluchten.

— Maar, Charles, dat is anders al heel eenvoudig! Toen zij den reep staal er uit hadden, hebben zij dien natuurlijk als hefboom gebruikt, om het wagentje, waar de brandkast op stond, te verrollen. Dat kon heel goed. Zij staken den reep door de gemaakte opening in zoodanige richting, dat zij met een der einden de achterzijde van het wagentje konden bereiken. Met vereende krachten werd toen het wagentje verrold! Je hebt zelf gemerkt hoe licht het loopt, dus dat was niet 't moeilijkste gedeelte van hun taak. Ook hadden zij weinig moeite met het hangslot, dat trouwens volkomen intact is gebleven. Zij hebben eenvoudig den eenen beugel doorgesneden, waar 't slot doorheen gestoken was. Daarna hebben zij alle uitgesneden stukken weer in de gemaakte openingen geplaatst, zeker om de verrassing voor ons des te grooter te maken.

— Het verwondert me, dat ze die verrassing niet nóg grooter hebben gemaakt door ook een gat in de deur van de brandkast te snijden en den ivoren pelikaan er uit te halen.

— Ja, daar heb ik me ook al over verwonderd. De eenige oplossing, die ik er voor weet, is, dat het instrument, waarvan zij zich bediend hebben, ontoereikend was. Vergeet niet, dat het van betrekkelijk geringen omvang moet zijn geweest, daar ze het bij zich moeten hebben gehad. Het zal natuurlijk wel uit elkaar genomen kunnen worden, zoodat de onderdeelen over verschillende zakken kon worden verdeeld, maar dat neemt toch niet weg, dat het toch niet groot kan zijn geweest. De capaciteit is dus zonder twijfel niet heel groot geweest, zoodat zij tot hun spijt hun mascotte hebben moeten achterlaten.

— Zouden ze er dan zoo gewillig afstand van doen?

— Wel neen, geen sprake van, ik twijfel er niet aan, of ze zullen het ding wel gauw komen halen.

— Een beroerd geval...

— Tot op zekere hoogte, ja, maar aan den anderen kant staan we er net zoo voor, als wanneer zij mijn voorwaarden hadden aangenomen.

— Hoe zoo?

— Wel, Charles, je begrijpt toch wel, dat ze

zich nooit aan die voorwaarden hadden gehouden. Wat geven dergelijke menschen om hun woord, al is dat nog zoo plechtig gegeven? Neen, we hebben met die heeren nog niet afgedaan. Trouwens, daar ben ik blij om. Je moet niet vergeten, wat ik zooeven heb gezegd, namelijk, dat we in gevaar verkeerden. Met dat geheimzinnige werktuig in hun handen zijn wij geen minuut veilig en ons eerste werk moet dan ook zijn het beeldje te brengen naar een geheime plaats en wel zoo gauw mogelijk.

— Waar zullen we het verbergen, Edward?

— In de kleine muurkluis in Cromwellstreet. Als we maar zorgen, dat de schurken het niet te weten komen. En daarvoor moeten we de noodige maatregelen nemen.

— Heb je er al over nagedacht, hoe we dat zullen doen?

— Ja, ik heb al een plan de campagne gemaakt, maar alvorens wij tot uitvoering daarvan overgaan, wil ik het even met jullie bespreken. We hebben met een stel misdadigers te doen, die uiterst slim en handig zijn en een menschenleven al heel weinig waarde toekennen. We zullen alle kansen vóór en tegen moeten onderzoeken.

We zullen eerst eens gaan zien, hoe het beneden staat met de tunnelopening. We weten natuurlijk niet wat de heeren na hun bevrijding hebben uigespookt. Het is mogelijk, dat zij tamelijk lang werk hebben gehad om een en ander klaar te spelen, zoodat hun niet veel tijd meer voor exploratie overbleef, maar het kan net zoo goed zijn, dat zij al spoedig na ons vertrek daarin slaagden. Ik hoop het niet en ik denk het ook wel niet, omdat ik in geen enkel vertrek iets heb gevonden, dat er op wees, dat ze daar geweest zijn. Maar we zullen toch eerst even gaan zien.

Zij gingen naar de gang, waar Raffles in den met eikenhout beschoten wand de geheime opening liet werken, waarna zij in den kelder afdaalden. Deze kelder grensde aan dien, waar de boeven gevangen hadden gezeten en was daarvan door een dikken cementen muur gescheiden, die geen geluid doorliet.

Raffles telde de roode tegels, waarmede de vloer bedekt was, hief met behulp van een stalen reep, dien hij altijd in zijn tasch had, den dertienden tegel van links op en drukte op den drukknop, die zich daaronder bevond.

Knarsend, maar overigens zonder haperen, week een gedeelte van den muur naar achteren en de tunnelingang werd zichtbaar.

Raffles liet zijn zaklantaarn ontgloeien, want de electriche leiding, die in den tunnel was aangelegd, was met de veroorzaakte aardstor-

tingen vernield. Het wagentje met den giroscop stond nog op zijn plaats, zoodat zij dit konden gebruiken bij hun verder onderzoek van den tunnel.

— Charles, jij gaat even met mij mee, niet waar? Is je revolver in orde? James blijft voor alle zekerheid hier achter.

Daar de electrometer niet gebruikt kon worden, werden de pedalen in werking gesteld en evenals op een fiets peddelden de twee vrienden de gang in. Na verloop van een kwartier kwamen zij terug, met de revolvers nog in de vuist. Zij hadden alles in orde bevonden.

— Van die zijde hebben wij dus geen gevaar te vreezen, zei Raffles en zijn vrienden hoorden aan zijn opgeruimden toon, dat hij volstrekt niet ongerust meer was.

— Wij sluiten dit gedeelte van het huis weer af en kunnen den vijand met heel wat meer gerustheid onder het oog zien.

— Hoe denk je hen aan te pakken? vroeg Brand.

— Ik denk ze heel niet aan te pakken, integendeel, ik wil ze ontloopen. Je moet niet vergeten, dat we op het oogenblik in een heel ongunstige positie zijn. Zij hebben alle voordeelen aan hun kant, want we weten niet eens waar ze zijn. Eén ding alleen weten we zeker, dat ze ons beloeren, teneinde op een of andere manier hun mascotte terug te krijgen. Kon ik, zonder door hen gezien te worden, mijn huis in Cromwellstreet bereiken, dan was er geen wolkje aan de lucht, maar daar behoef ik niet aan te denken. Het vervelende van de geschiedenis is, dat ze met hun drieën zijn en wij ook. Dat is net voor ieder één. We zouden de proef kunnen nemen of ze op hun qui-vive zijn door een schijnbeweging uit te voeren.

— Wat bedoel je daarmee?

— Wel, Charles, jij gaat met James het huis uit en volgt een bepaalde route. Elk een verschillende natuurlijk. We spreken een vaste plaats af, waar je op een zeker uur zult aankomen en die ik vanuit het dakatelier met mijn teleperiscoop kan waarnemen. Worden jullie niet gevolgd, dan hebben ze hun pogingen om ons het beeldje weer te ontrooven, opgegeven, worden jullie wel gevolgd, dan moeten we er iets anders op vinden.

— Ben je niet bang, Edward, dat ze in den tijd van onze afwezigheid hier zullen komen?

— Volstrekt niet, Charles, laat ze maar komen, dan zal ik met hen afrekenen: wees echter niet bang, ze zullen het zoo midden over dag niet wagen en bovendien weten ze te goed, dat ze met iemand te doen hebben, die óók niet voor

de poes is. Neen, daar ben ik niet bang voor, jullie kunnen gerust gaan.

— Maar als ze nu eens gebruik maken van dat bijzondere werktuig, waarmee ze hun boeien en het kelderluik hebben geforceerd...

— Ook geen vrees voor, Charles. Je weet, dat de capaciteit van dat instrument tamelijk beperkt is, anders hadden zij het beeldje wel uit de brandkast gehaald. Tijd en gelegenheid om het instrument weer bruikbaar te maken, hebben ze ook nog niet gehad, want we kunnen wel als vaststaand aannemen, dat de stof, die hen ontbreekt, niet in den handel is. Ze zullen waarschijnlijk verschillende stoffen moeten mengen en hebben daarvoor een laboratorium noodig. Dat ze van hun gevaarlijk instrument weer gebruik zullen maken, daaraan twijfel ik niet, daar zit juist het gevaar voor de toekomst in. Maar nu hebben ze dat nog niet. Eerst willen ze natuurlijk te weten komen met wien ze te doen hebben, om daarna met de meeste kans op slagen hun slag te slaan.

— Nu, dan moesten we maar gaan. Welke plaats zullen we afspreken?

— Ik vind het 't beste, dat jij naar Golden Square gaat. Maak, dat je daar over tien minuten bent. Je wandelt het plein een paar keer rond, doet een paar keer vreemd, door plotse-ling snel naar een ander punt toe te gaan en dan weer ineens stokstijf te blijven staan. Na vijf minuten ga je denzelfden weg weer terug.

En jij, James, gaat naar Threadneedlestreet. Maak dat je daar over twintig minuten bent, je doet net als mijnheer Brand en meldt je dan ook weer hier. Ik kan die beide punten prachtig observeeren vanuit het dakatelier en ik moet me al heel sterk vergissen, of ik jullie dan niet zal kunnen vertellen of we bewaakt worden of niet. Ga nu maar vlug en breng tevens wat om te eten en drinken mee.

Twee minuten daarna waren Brand en Henderson vertrokken. De eerste gewoon door de straatdeur, de reusachtige chauffeur door de deur van den achtertuin.

Raffles was naar boven gesnel en stelde zijn lenzen en spiegels.

Na twintig minuten daarboven te hebben doorgebracht, daalde hij van zijn verheven zitplaats af en ging naar beneden. Een diepe verticale rimpel tusschen beide oogen toonde aan, dat hij in ernstig nadenken verdiept was.

Een half uur nadat zijn beide helpers vertrokken waren, kwamen zij terug.

— En? was hun beider eerste vraag.

— 't Is mis hoor, zei Raffles, net wat ik dacht. Ze houden vast als bulhonden en laten hun prooi niet ontglippen.

— Wat moeten we nu doen? vroeg Brand en er was een geringe trilling in zijn stem te bespeuren.

— Kom, Charles, zei Raffles op den ouden opgewekten toon, maak je maar niet ongerust. Ik heb een plan in mijn hoofd, dat, ik wil het bekennen, nog al stoutmoedig is, maar dat zeker moet slagen, als jullie precies doet wat ik zeg.

— We luisteren, zeiden beide mannen bijna tegelijk.

— Goed zoo. Kijk, Charles, ik zie natuurlijk best kans om alléén weg te komen, maar met z'n drieën niet. Daarom moet ik hier in huis alleen achterblijven. We gaan nu eerst wat eten van al dat lekkers, dat jullie hebt meegebracht en daarna gaan jullie heen.

— Waar naar toe?

— Jullie nemen de Underground tot Waterloo-Station en nemen daar den trein naar Dover. Met de eerste de beste gelegenheid steken jullie over naar Calais.

— Gaan we samen?

— Neen, want dan zou één man voldoende zijn om jullie te volgen en ik zou er twee hebben, die me bewaakten en dat is één te veel. Jullie gaan ieder afzonderlijk en als het kan met een half of heel uur tusschenruimte. Als jullie in Calais zijn sporen jullie naar Parijs, gaat vandaar naar Issy-les-Moulineaux en wacht daar op mij.

— Kom jij daar ook? En wanneer?

— Als alles goed gaat, nog vóór vannacht twaalf uur. Ik kom jullie halen met de vlieg-machine.

— Maar dan kunnen wij toch wel met den Sperwer gaan. Wij gaan in plaats naar Waterloo-Station, naar Croydon, halen daar de vlieg-machine uit de garage, vliegen naar Issy-les-Moulineaux en wachten daarop jou, stelde Charles voor.

— Dat zou natuurlijk óók kunnen, maar ik vind het veiliger, dat ik met de vlieg-machine kom. Je moet niet vergeten, dat ik met Wade te doen krijg. Jullie worden natuurlijk gevolgd door die Goldstein en Brown. Die zijn niet gevaarlijk; als jullie maar zorgen zooveel mogelijk gebruik te maken van openbare middelen van vervoer, dan loopen jullie volstrekt geen gevaar. Jullie behoeven ook geen moeite te doen om ze te ontloopen. Ze mogen jullie gerust nagaan. Als we eenmaal in de vlieg-machine zitten, zijn we ze gauw kwijt. Zij zullen natuurlijk voor duur geld wel een of ander vliegtuig charteren en den piloot een reusachtige belooning beloven, als hij ons bijhoudt, maar tegen den „Sperwer“ kan toch geen machine op. Die laten we in 10 minuten mijlen achter. Neen, daar ben ik volkomen

gerust op; het eenige moeilijke is, Wade te ontloopen. Als hij mij ziet, gaat hij mij natuurlijk na en hij zou lastig kunnen worden. Maar alléén zie ik, zooals gezegd, wel kans hem te verschalken.

En nu, vrienden, op weg! Tot vannacht te Issy-les-Moulinaux!

De drie mannen drukten elkaar ten afscheid de hand. James kostte het eenige moeite te scheiden.

— Ik zou veel liever bij u blijven, Mylord, zeide de reus, om u te beschermen.

Maar Raffles wilde daar niet van hooren.

— Neen, James, ik ben je hoogst erkentelijk voor je vriendelijke woorden, maar als je bij me blijft, schieten we niet op. We moeten dat stel bulhonden van ons afschudden en dat lukt alléén dan, als we scheiden. Maar het is slechts voor kort. Troost je daarmee.

Nogmaals schudden zij elkaar de hand en Raffles bleef alleen in het huis achter.

De middag verstreek en het werd avond en nog steeds bevond Raffles zich in het huis. Hij doodde den tijd door nu eens door een der gordijnen aan de achterzijde, dan weer door die aan de voorzijde te gluren, maar ofschoon hij zelfs niet het tipje van den neus van Wade te zien kreeg, was hij er innig van overtuigd, dat deze hem vanuit een goed verborgen schuilplaats, van waar hij zoowel de voor- als achterzijde van het huis kon waarnemen, bleef bespieden.

Eindelijk, toen het volslagen donker was geworden, kwam Raffles te voorschijn. Hij had den ivoren pelikaan in zijn zak gestoken en droeg nog een pakje in de hand. Vóór hij wegging had hij nog even een bezoek gebracht aan de geheime kleerkast boven den schoorsteenmantel op de eerste verdieping.

Hij ging de deur van het sousterrain uit en sloot die achter zich dicht. Een oogenblik later kraakte het kiezel van den achtertuin onder zijn voeten. Hij deed geen moeite om zijn stappen onhoorbaar te maken, maar liep vlug naar den uitersten hoek van den tamelijk breeden tuin. Toen snelde hij onhoorbaar, door op een der grasranden te loopen naar de tuindeur, die toegang gaf tot de stille steeg, waar bijna nooit iemand kwam. De deur was met een stevigen grendel en hangslot afgesloten.

Raffles boog zich voorover en luisterde met ingehouden adem.

Het duurde niet lang of hij hoorde een gejaagden voetstap op de ongelijke steenen van de steeg.

— De professor is op zijn post, — mompelde hij.

Nu haalde hij een oliespuitje voor den dag en oliede het slot en de schuif van den grendel. Hij wachtte een poosje, opende toen het slot en schoof den grendel terug. Dit alles kon hij doen, zonder het minste geluid te maken, daar de stalen onderdeelen van slot en grendel letterlijk in olie zwommen.

De deur was nu alleen nog gesloten met den dagschoot, welke hij met de kruk kon terugdraaien. Wat nog in het oliespuitje overgebleven was, spoot hij onder de rozet van de kruk. Toen liep hij weer onhoorbaar over den grasrand naar den uitersten hoek van den tuin.

Het was een pikdonkere, maanlooze avond en Raffles werd in den donkeren, schaduwrijken hoek onder den tuinmuur onzichtbaar.

Vijf minuten verstreken.

Het was doodstil in de steeg en alleen kon men boven het zachte, onbestemde gegons, dat het verkeer van de wereldstad op dezen afstand verried, nu en dan de voetstappen hooren van iemand, die gejaagd heen en weer liep, als wilde hij op verschillende plaatsen tegelijk zijn.

Eindelijk, op een oogenblik, dat de gejaagde voetstappen zich juist aan de andere uiterste zijde achter den tuinmuur lieten hooren, verscheen er een hand enkele meters boven den muur. In die hand bevond zich een stok en die stok werd met kracht een eind weggeslingerd.

De stok maakte eenige omwentelingen door de lucht en kwam toen neer op een afdakje, dat vol lag met allerlei rommel: bodemlooze pannen en ketels, roestige emmers en ledige flesschen. Met een rommelend geraas, dat door de stilte van den avond nog luider klonk, dan het in werkelijkheid was, kwam een gedeelte van dien rommel, dat door den stok geraakt werd, naar beneden glijden en viel met een luid gekletter op de steenen daaronder aan stukken.

Nóg was het geraas van vallend ijzer en glascerven niet geheel uitgestorven, toen een man in de steeg met haastige stappen zich naar de plek spoedde, vanwaar dat geraas kwam; tegelijkertijd ging het tuinpoortje van Raffles' huis geruischloos open en onmiddellijk weer dicht.

De man, die zich in de richting van het lawaai had gespoed, bleef daar enkele seconden staan luisteren, maar toen alles stil bleef, ging hij weer met haastige schreden terug en liep daarbij zóó gejaagd, dat hij een oud, gebogen moedertje, dat zich waarschijnlijk ook verontrust had over het gehoorde lawaai en zich in die richting begaf, bijna omverliep. Hij mompelde eenige onverstaanbare woorden, waagrop 't vrouwtje geen acht sloeg, en haastte zich voort naar het einde der steeg, om vandaar de voorzijde van het huis in het oog te kunnen houden.

Het kwam natuurlijk niet in hem op den anderen kant op te gaan, anders had hij kunnen zien hoe een lange, veerkrachtige gestalte eenige vrouwenkleeren van zijn lichaam rukte en weg-wierp...

Precies één uur na het voorgevallene, dat hierboven verhaald is, kwam Raffles te Croydon aan. Een paar flinke fooien deden wonderen, rappe handen rolden de vliegmaschine, die haar aluminium in de stralen van de ontstoken elektrische lampen schitteren liet, naar buiten en eenigen tijd later kondigde een luid gegons aan, dat de vierbladige schroef wentelde. Weer verstreken enkele oogenblikken en toen zag men tegen den donkeren avondhemel het nog donkerder silhouet van de vliegmaschine zich afteekenen.

Het gegons werd flauwer en flauwer, het vliegtuig kleiner en kleiner, totdat het ten slotte in het nachtelijk duister verdween.

Raffles was op weg naar Frankrijk om zijn vrienden te halen.

Daar hij met de grootste snelheid vloog, verscheen hij na twintig minuten boven het prachtig onderhouden Fransche vliegveld van Issy-les-Moulineaux. Raffles zette den motor af en daalde met eenige sierlijke spiralen juist op de plek, waar een schitterende stralenbundel den nacht tot dag maakte.

Charles Brand en Henderson, die reeds geruimen tijd van te voren aan het eigenaardige geluid van de vierbladige schroef bemerkten hadden, dat Mylord op komst was, spoedden zich naar het gedaalde vliegtuig om hem te begroeten.

Raffles echter steeg niet uit.

— Ben ik mooi op tijd of niet, jongens? — riep hij hen lachend toe, — 't is nog geen half twaalf.

— Schitterend, — riepen beiden opgewekt.

— En nu als de weerlicht ingestapt! Kijk, die twee daar eens loopen!

Raffles wees op de gestalten van Goldstein en Brown, die Brand en Henderson trouw gevolgd waren en nu, ziende, dat zij door een vliegmaschine werden afgehaald, in allerijl naar een garage liepen, waar een vliegtuig reeds geruimen tijd op hun bevel gereed werd gehouden, om aanstonds op hun bevel te kunnen vertrekken.

Aanvankelijk scheen het, dat de piloot van dit vliegtuig bezwaren maakte, waarschijnlijk wegens het late uur en de duisternis van den nacht. Het bleek echter, dat zij die bezwaren teniet konden doen, hetzij door welsprekende woorden, hetzij door het nog welsprekender goud. In elk geval, het toeval wilde, dat de beide

vliegtuigen zoo goed als tegelijkertijd weer vertrokken.

Maar zij bleven slechts korten tijd in elkaars gezelschap.

Raffles' vliegmaschine beschreef een groote bocht en vloog in oostelijke richting met matige snelheid. Toen hij zag, dat het andere vliegtuig volgde, maakte hij wederom een zwenking, liet de schroef met de grootste capaciteit werken en was weldra uit het gezicht verdwenen.

Nog geruimen tijd bleef het tweede vliegtuig boven het veld kruisen, maar moest eindelijk wel dalen, daar de piloot geen leidraad meer had in welke richting hij moest sturen.

Nog vóór twaalf stonden Brown en Goldstein wit van emotie en woede weer op den beganen grond.

Om half twee, dienzelfden nacht, kwam Lord William Aberdeen, vergezeld van zijn vriend Charles Brand en zijn chauffeur Henderson thuis.

Zijn eerste werk was naar de muurkluis te gaan, waar hij het ivoren beeldje met zijn kostbaren inhoud wilde opbergen. Hij zette het op tafel en haalde een kleinen fraai bewerkten sleutel uit zijn zak om de onzichtbaar in den muur aangebrachte deur te openen.

Terwijl hij hiermee bezig was, nam Charles het beeldje op en bekeek het nog eens aandachtig.

— 't Is toch eigenlijk gek, dat we dat ding niet meer open kunnen krijgen, mompelde hij.

— Nu ja, — zei Raffles, — dat is van later zorg. Ik geef den moed nog niet op, maar het is nu te laat om het te gaan probeeren. Geef hier, dan berg ik het op.

Hij strekte zijn hand uit en Brand wilde het er in leggen, toen hij het beeldje weer terugtrok en zei:

— Kijk, Edward, ik geloof, dat de veer dáár zit...

— Waar?...

— Kijk, hier... als je hier op drukt...

— Laat mij eens probeeren...

— Neen, laat mij...

Tot groot vermaak van James hadden beide vrienden hun hand om het kostbare voorwerp geslagen en trokken er om het hardst aan.

Eén oogenblik stonden zij juist zoo als dien middag Raffles en Goldstein hadden gestaan en op datzelfde oogenblik deed zich ook dezelfde doffe tik hooren, de kop van het dier sloeg naar achteren en uit de ontstane opening kwamen wederom de schitterende edelstenen te voorschijn, waarover zij zich zoo verbaasd hadden.

Henderson kon een uitroep van bewondering

niet smoren.

— Zie zoo, — zei Raffles lachend, — dat hebben we, vóór het naar bed gaan, nog netjes opgeknapt. Laten we nu oppassen, dat er niets uitrolt, dan kunnen we morgen verder zien wat te doen.

De diamanten en andere steenen zullen we sorteeren en ik twijfel er niet aan of met behulp

van de politie zullen we ze spoedig aan de rechtmatige eigenaars kunnen teruggeven.

— En het beeldje? — vroeg Brand.

— Het beeldje, — antwoordde Raffles, dat houd ik als aandenken aan de bende der Pelikanen, waarmee we nog wel nader in kennis zullen komen.

— En nu; Goeden nacht!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De straal des doods

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegens en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

.....

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

.....

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties.

Tijdelijk franco voor slechts f 2.45

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareeren!" Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei practische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf" is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

* doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA